

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ
20. новембар 2017. г.
Београд

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

Декан Правног факултета Универзитета у Београду, на предлог Наставно-научног већа од 25. септембра 2017. године, донео је одлуку о расписивању конкурса за избор у звање и заснивање радног односа на радном месту **једног редовног професора за Пословноправну ужу научну област – предмети: Компанијско право, Трговинско право и Сечајно право**, на Правном факултету Универзитета у Београду. Конкурс је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр. 88 од 19. септембра 2017. године и у публикацији Националне службе за запошљавање „Послови“ бр. 745 од 4. октобра 2017. године, као и на интернет страницама Факултета и Универзитета у Београду

Одлуком Изборног већа Правног факултета Универзитета у Београду, донетом на XX седници од 25. септембра 2017. године, одређени смо за чланове Комисије за писање реферата о кандидатима пријављеним на конкурс за избор у звање и заснивање радног односа на радном месту **једног редовног професора за Пословноправну ужу научну област – предмети: Компанијско право, Трговинско право и Сечајно право**, на Правном факултету Универзитета у Београду. У том својству, Изборном већу подносимо следећи

ИЗВЕШТАЈ

На конкурс за избор у звање и заснивање радног односа на радном месту **једног редовног професора за Пословноправну ужу научну област – предмети: Компанијско право, Трговинско право и Сечајно право** у року се пријавио само један кандидат: **др Вук Радовић, ванредни професор на Правном факултету Универзитета у Београду.**

І Биографски подаци

Вук Радовић је рођен 13. маја 1976. године у Београду, где је завршио основну школу и Четврту београдску гимназију. У обе школе је био ђак генерације и носилац дипломе „Вук Караџић“.

Правни факултет Универзитета у Београду уписао је 1995. године и дипломирао крајем 1999. године са просечном оценом 9,94. Након завршетка Факултета уписао је

последипломске студије на привредноправном смеру и годину дана радио као приправник у Првом општинском суду у Београду.

Октобра 2000. године примљен је на место асистента-приправника на Правном факултету Универзитета у Београду за предмете Компанијско право и Трговинско право. За исте предмете је 2005. године изабран за асистента, 2008. године за доцента, а 2013. године за ванредног професора.

Вук Радовић је у јуну 2003. године одбранио са одликом магистарски рад на Правном факултету Универзитета у Београду на тему *Стечај над имовином физичког лица* и стекао титулу магистра правних наука.

У школској 2003.-2004. години је магистрирао са похвалом у Сједињеним Америчким Државама, на Правном факултету Универзитета у Питсбургу и стекао титулу *Legum Magister (LL.M.)*.

Вук Радовић је септембра 2007. године докторирао са одликом на Правном факултету Универзитета у Београду на тему *Мере одбране акционарског друштва од преузимања контроле*. Фебруара 2008. године ова дисертација је награђена од стране Привредне коморе Београда за најбољу докторску дисертацију одбраћену у протеклој школској години.

У току каријере др Вук Радовић је више пута боравио на Макс Планк Институту за страно и међународно приватно право у Хамбургу (Немачка), у циљу додатног, продубљеног истраживања упоредног права у области: а) права преузимања акционарских друштава (2006. године) и б) корпоративног управљања (2009. године).

У свом научном раду поред литературе на матерњем језику, користи и литературу на енглеском и немачком.

II Педагошки рад

Након дипломирања, 2000. године, Вук Радовић се запослио на Правном факултету Универзитета у Београду, као асистент-приправник за научне области Компанијско право и Трговинско право. У звање асистента за научне области Компанијско право и Трговинско право изабран је 2005. године. У звање доцента за Пословноправну ужу научну област (предмети Компанијско право и Трговинско право) изабран је 2008. године, а у звање ванредног професора 2013. године.

Вук Радовић је учествовао у извођењу следећих видова наставе на Правном факултету Универзитета у Београду:

- предавања и испити у оквиру предмета Компанијско право на трећој години од 2008. године;
- предавања и испити у оквиру предмета Трговинско право на четвртој години од 2008. године;
- предавања и испити у оквиру предмета Стечајно право на трећој године од 2012. године;

- предавања и испити у оквиру предмета Задружно право и право недобитних организација право на трећој години од 2017. године;
- предавања у оквиру предмета Берзанско право на четвртој годину од 2009. до 2010. године;
- предавања и испити у оквиру предмета Трговинско право по старом статуту на четвртој години од 2008. године;
- руковођење студијском групом из предмета Компанијско право од 2008. године;
- руковођење студијском групом из предмета Трговинско право од 2008. до 2012. године и 2016. године;
- руковођење вежбама из предмета Трговинско право од 2000. до 2008. године;
- руковођење вежбама из предмета Грађанско процесно право од 2002. до 2003. године;
- предавања у оквиру предмета Компанијско право на мастер студијама од 2008. године;
- предавања у оквиру предмета Трговинско право на мастер студијама од 2008. године;
- предавања и испити у оквиру предмета Стечајно право на мастер студијама од 2008. године;
- предавања у оквиру предмета Компанијско право Европске уније на мастер студијама од 2015. године;
- предавања и испити у оквиру предмета *Company Law of the EU* на мастер студијама (TEMPUS) од 2008. године;
- предавања и испити у оквиру предмета Компанијско право на докторским студијама од 2008. године;
- предавања и испити у оквиру предмета Трговинско право на докторским студијама од 2008. године;
- предавања и испити у оквиру предмета Стечајно право на докторским студијама од 2008. године;
- предавања и испити у оквиру специјалистичких студија Корпоративно управљање од 2008. до 2010. године;
- испити у оквиру специјалистичких студија Нотарско право од 2010. године до 2012. године;
- предавања у оквиру Припрема за правосудни испит од 2008. године.

Ван Правног факултета Универзитета у Београду, изводи или је изводио и следеће наставне активности:

- предавања и испити из предмета *Company and Commercial Law in Serbia* на Правном факултету у Грацу од 2009. до 2013. године;
- предавања и испити из предмета Пословно право на Географском факултету Универзитета у Београду смер Туризмологија од 2010. године;

- предавања и испити из предмета Право привредних друштава на Правном факултету Источно Сарајево у Републици Српској од 2014. године до 2016. године;
- предавања и испити из предмета Пословно право на Правном факултету Источно Сарајево у Републици Српској од 2014. године до 2016. године;
- предавања из предмета *EC Company Law* одржана 2009. године на Правном факултету Јустинијан Први у Скопљу;
- предавања на Брокерском курсу у организацији Комисије за хартије од вредности од 2008. године;
- предавања у оквиру Припрема за полагање испита за стечајне управнике у организацији Агенције за лиценцирање стечајних управника од 2005. до 2007. године.

Приликом вредновања педагошког рада предавача и руководиоца вежби на Правном факултету Универзитета у Београду, предавања и рад на студијској групи код проф. др Вука Радовић студенти су сваке школске године оцењивали високим оценама:

- у школској 2016/2017. години, добио је укупну просечну оцену 4,92 (за предавања из Стечајног права на основним академским студијама), 4,81 (за предавања из Компанијског права на основним академским студијама), 4,72 (за предавања из Трговинског права на основним академским студијама), 4,87 (за руковођење студијском групом из Компанијског права на основним академским студијама), односно 5,00 (за предавања из *Company law of the EU* на мастеру европских интеграција – TEMPUS);
- у школској 2015/2016. години, добио је укупну просечну оцену 4,83 (за предавања из Трговинског права на основним академским студијама), односно 5,00 (за предавања из *Company law of the EU* на мастеру европских интеграција – TEMPUS);
- у школској 2014/2015. години, добио је укупну просечну оцену 4,74 (за предавања из *Company law of the EU* на мастеру европских интеграција – TEMPUS);
- у школској 2013/2014. години, добио је укупну просечну оцену 4,77 (за предавања из Трговинског права на основним академским студијама), односно 4,85 (за предавања из *Company law of the EU* на мастеру европских интеграција – TEMPUS);
- у школској 2012/2013. години, добио је укупну просечну оцену 4,92 (за предавања из Стечајног права на основним академским студијама), 4,77 (за предавања из Компанијског права на основним академским студијама), односно 4,79 (за руковођење студијском групом из Компанијског права на основним академским студијама).

Др Вук Радовић је био члан комисије за одбрану пет докторских дисертација, од којих је у два случаја био и ментор: 1. Ана Опачић, *Стечај над имовином физичких лица – индивидуални стечај* (1.7.2014) (Правни факултет Универзитета Унион у Београду); 2. Иван С. Тодоровић, *Правне последице усвајања плана реорганизације* (8.2.2016) (Правни факултет Универзитета у Београду) – ментор; 3. Ђуро М. Ђурић, *Санациона реорганизација друштава капитала у стечају – упоредна студија немачког, француског и*

српског права (6.7.2016) (Правни факултет Универзитета у Београду); 4. Ивана Родић, *Меко право и управљање компанијама – кодекси корпоративног управљања и друштвене одговорности* (29.9.2016) и 5. Марко Радовић, *Пробијање правне личности у стечајном поступку* (17.9.2017) (Правни факултет Универзитета у Београду) – ментор.

Од избора у звање доцента учествовао је у седам комисија за оцену и одбрану магистарских радова, од којих је једна била од избора у звање ванредног професора, и то на Правном факултету у Источном Сарајеву (Александар Бозало, *Заштита права акционара, са посебним освртом на права мањинских акционара*). Укупно је учествовао у 123 комисије за оцену и одбрану завршног мастер рада (од избора у звање ванредног професора 63), при чему је у погледу 80 кандидата имао својство ментора (од избора у звање ванредног професора 43). Од одбрана мастер радова у којима је учествовао, четири рада су браћена на Правном факултету Универзитета у Грацу (Lennart Droste, *Investing in Serbia. Chances and obstacles for Austrian companies entering the Serbian market. An elaboration of the Serbian company law and taxation from the point of view of an Austrian investor* (3.6.2013.) – ментор; Albina Zanze, *Personal Insolvency Proceedings – American and European Paradigm as Possible Solutions for Future Regulations in Croatia* (28.9.2013) – ментор; Ivana Vingalikova, *Legal aspects and status of silent partnership in the Slovak Republic, Republic of Austria and Republic of Serbia* (25.9.2014) – коментор са проф. Синишом Петровићем, редовним професором Правног факултета у Загребу; Aurora Ndreu, *Corporate Governance in Albania. Comparison and Harmonisation with EU law* (25.9.2014) – коментор са проф. Томиславом Борићем, редовним професором Правног факултета у Грацу).

III Објављени научни радови

а) Након избора у звање ванредног професора

I Монографије:

1. Вук Радовић, *Стечајно право – књига прва (увод у стечајно право, основни појмови стечајног права, стечајни поступак, правне последице отварања стечајног поступка)*, ISBN 978-86-7630-611-4, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2017 (845 стр.) (M42)
2. Вук Радовић, *Стечајно право – књига друга (побијање правних радњи стечајног дужника, реорганизација, међународни стечај, стечај повезаних друштава)*, ISBN 978-86-7630-612-1, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2017 (704 стр.) (M42)

II Чланци:

1. Вук Радовић, „Одмеравање висине накнаде несагласним акционарима“, у: Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније* (2017), Универзитет у Београду – Правни факултет, 2017, у штампи (M44)

2. Вук Радовић, „New Trends in Serbian Cooperative Law“, in Bojan Milisavljević, Tatjana Jevremović Petrović, Miloš Živković (eds.), *Law and Transition*, Faculty of Law University of Belgrade, Belgrade, 2017, стр. 147-161 (**M33**)
3. Мирко Васиљевић, Вук Радовић, „Теоријске основе права несагласних акционара“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 3/2017, стр. 7-27 (**M24**)
4. Igor Vuković, Ljubinka Kovačević, Vuk Radović, „Legal status of whistle-blowers in the Republic of Serbia: from fragmented protection of civil servants to the full-scale protection model“, *Transylvanian Review of Administrative Sciences*, Issue 53 E, 2018, ISSN 1842–2845, Impact Factor: 0,456; на листи: Social Sciences Citation Index (Web of Science) и Thomson Scientific (ранији ISI) (**M23**)
5. Vuk Radović, Branko Radulović, „Prearranged Reorganization Plans in Serbia – Form over Substance“, *European Business Organization Law Review*, Vol. 19, Issue 1, 2018, ISSN 1566-7529; Impact Factor (2016): 0,773; на листи: Social Science Citation Index (Web of Science), Google Scholar, EBSCO Legal, EBSCO Academic Search, EBSCO TOC Premier, OCLC, Summon by ProQuest (**M23**)
6. Вук Радовић, „Услови за остваривање права несагласних акционара“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2017, стр. 49-70 (**M51**)
7. Вук Радовић, „О приближавању кодекса корпоративног управљања законској регулативи“, *Теме*, бр. 3/2016, стр. 1121-1137 (**M24**)
8. Вук Радовић, „Shareholders Right to Vote on Directors’ Remuneration Policy – Proposed EU Law v. Current Serbian Law“, in SEE | EU Cluster of Excellence in European and International Law (ed.), *South Eastern Europe and the European Union – Legal Implications*, Vol. 2, Verlag Alma Mater, 2016, стр. 117-130 (**M14**)
9. Вук Радовић, „Европска задруга – на пола пута између Европске компаније и традиционалне задруге“, у: Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2016)*, Универзитет у Београду – Правни факултет, 2016, стр. 28-77 (**M44**)
10. Вук Радовић, „Партиципација запослених у управљању привредним друштвом – аспекти корпоративног управљања“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2016, стр. 98-119 (**M51**)
11. Vuk Radović, Nenad Tešić, „On Creditor’s Supplemental Rights“, *Annals of the Faculty of Law in Belgrade*, No. 3/2015, стр. 141-169 (**M24**)
12. Вук Радовић, „Развој културе одступања од „примени или објасни“ правила корпоративног управљања“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 2/2015, стр. 23-44 (**M24**)
13. Вук Радовић, „Институционални инвеститори као активни и одговорни акционари – реалност, обавеза или утопија“, у: Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2015)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2015, стр. 51-93 (**M44**)
14. Вук Радовић, „Посреднички уговор о путовању“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2015, стр. 362-392 (**M51**)

15. Вук Радовић, „Стечај повезаних друштава – основни проблеми и недоумице“, *Harmonius*, бр. 1/2014, стр. 271-299 (**M63**)
16. Вук Радовић, „Последице вршења права акционара на постављање питања“, *Правни живот*, бр. 11/2014, стр. 159-172 (**M51**)
17. Вук Радовић, „Предлог нове директиве о пакет аранжманима и повезаним путничким аранжманима“, у: Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2014)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2014, стр. 447-481 (**M44**)
18. Вук Радовић, „Привредна друштва – општа разматрања“, у: Вук Радовић, Катарина Ђулић (ур.), *Корпоративно управљање за чланове управе привредног друштва*, Привредна комора Србије, Међународна финансијска корпорација и Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2014, стр. 2-21 (**M44**)
19. Вук Радовић, „Састав одбора директора (надзорног одбора)“, у: Вук Радовић, Катарина Ђулић (ур.), *Корпоративно управљање за чланове управе привредног друштва*, Привредна комора Србије, Међународна финансијска корпорација и Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2014, стр. 78-114 (**M44**)
20. Вук Радовић, „Комисије одбора директора (надзорног одбора)“, у: Вук Радовић, Катарина Ђулић (ур.), *Корпоративно управљање за чланове управе привредног друштва*, Привредна комора Србије, Међународна финансијска корпорација и Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2014, стр. 115-130 (**M44**)
21. Вук Радовић, Катарина Ђулић, „Проблематика накнада директорима из угла корпоративног управљања“, у: Вук Радовић, Катарина Ђулић (ур.), *Корпоративно управљање за чланове управе привредног друштва*, Привредна комора Србије, Међународна финансијска корпорација и Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2014, стр. 131-152 (**M44**)
22. Катарина Ђулић, Вук Радовић, Тања Кузман, „Корпоративно управљање у државним предузећима“, у: Вук Радовић, Катарина Ђулић (ур.), *Корпоративно управљање за чланове управе привредног друштва*, Привредна комора Србије, Међународна финансијска корпорација и Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2014, стр. 294-310 (**M44**)
23. Вук Радовић, „Услови за вршење права акционара на постављање питања“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 1/2014, стр. 62-83 (**M24**)
24. Вук Радовић, „Ширење појма уговора о организовању путовања“, *Право и привреда*, бр. 7-9/2014, стр. 297-321 (**M51**)
25. Вук Радовић, „Принцип чисте универзалности у међународном стечају“, *Зборник радова Правног факултета у Новом Саду*, бр. 2/2013, стр. 261-278 (**M51**)
26. Вук Радовић, „Разграничење организатора путовања и посредника код уговора о организовању путовања“, *Правни живот*, бр. 11/2013, стр. 159-179 (**M51**)
27. Вук Радовић, „Основно колизионо правило у међународном стечајном праву (*lex fori concursus*) са посебним освртом на Уредбу о стечајним поступцима“, *Harmonius*, бр. 1/2013, стр. 233-255 (**M63**)

28. Вук Радовић, „Дужност информисања страних поверилаца и пријава њихових потраживања у стечајном поступку“, у: Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2013)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2013, стр. 9-30 (**M44**)
29. Вук Радовић, „Појам потрошача код уговора о организовању путовања“, у: Thierry Bourgoignie, Татјана Јованић (eds.), *Strengthening Consumer Protection in Serbia (Јачање заштите потрошача у Србији)*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2013, стр. 124-139 (**M33**)
30. Вук Радовић, „Побијање правних радњи без накнаде или уз незнатну накнаду у стечајном поступку“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 1/2013, стр. 73-95 (**M24**)
31. Вук Радовић, „Будућност компанијског права Европске уније – нови Акциони план“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2013, стр. 116-142 (**M51**)
32. Вук Радовић, „Правна природа Европске економске интересне групације“, у: Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2012)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2012, стр. 45-84 (**M44**)
33. Вук Радовић, „Повратак пословног удружења“, *Правни живот*, бр. 11/2012, стр. 63-81 (**M51**)

III Уредништва:

1. Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2017)*, Правни факултет Универзитета у Београду, у штампи (**M48**)
2. Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2016)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2016 (464 страна) (**M48**)
3. Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2015)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2015 (556 страна) (**M48**)
4. Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2014)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2014 (515 страна) (**M48**)
5. Вук Радовић, Катарина Ђулић (ур.), *Корпоративно управљање за чланове управе привредног друштва*, Привредна комора Србије, Међународна финансијска корпорација и Правни факултет Универзитета у Београду, 2014 (369 страна) (**M48**)
6. Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2013)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2013 (439 страна) (**M48**)

Укупан М фактор само објављених радова који је Вук Радовић стекао у последњем изборном периоду износи 109 бодова. Структура је следећа:

Ознака групе	Број јединица у тој групи	Укупан број бодова
M14	1	4 бода
M23	2	8 бодова
M24	6	24 бода
M33	2	2 бода
M42	2	10 бодова
M44	11	22 бода
M48	6	12 бодова
M51	9	27 бодова
M63	2	2 бода
Укупно:		111 бодова

б) Након избора у звање доцента

I Монографије:

1. Мирко Васиљевић, Вук Радовић, Татјана Јевремовић Петровић, *Компанијско право Европске уније*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2012 (стр. 89-213 и 218-282)
2. Вук Радовић, *Накнада члановима управе акционарског друштва (препоруче добре праксе корпоративног управљања)*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2011 (XVI, 541 стр.)
3. Вук Радовић, *Мере одбране акционарског друштва од преузимања контроле*, Правни факултет Универзитета у Београду и Службени гласник, Београд, 2008 (XXI, 514 стр.), прерађена и допуњена докторска дисертација (додата два ауторска табака)

II Чланци:

1. Вук Радовић, „Недостајући концепт јавног складиштара“, *Право и привреда*, бр. 7-9/2012, стр. 76-92
2. Вук Радовић, „Три разлога неефикасности независних директора“, *Правни живот*, бр. 11/2011, стр. 99-115

3. Вук Радовић, „Да ли флексибилност комунитарног права преузимања води дивергенцији националних решења?“, у: Вук Радовић (уредник), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2011)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2011, стр. 91-113
4. Вук Радовић, „Права акционара у вези са дневним редом скупштине акционарског друштва“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2011, стр. 162-186
5. Вук Радовић, „О потреби за специфичним правним уређењем корпоративних зајмова“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 2/2010, стр. 108-133
6. Вук Радовић, „Гласање акционара преко пуномоћника у комунитарном праву“, *Европско законодавство*, бр. 33-34/2010, стр. 100-112
7. Вук Радовић, „Информисање акционара пре седнице скупштине акционарског друштва“, *Правни живот*, бр. 11/2010, стр. 117-144
8. Vuk Radović, „Boomerang Effect of Incentive and High Remuneration on Independence of Board Members“, у: Mirko Vasiljević, Rainer Kulms, Tatjana Josipović, Maja Stanivuković (eds.), *Private Law Reform in South East Europe – liber amicorum Christa Jessel-Holst*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2010, стр. 165-178
9. Вук Радовић, „О оправданости прихватања института дисквалификације директора“, *Право и привреда*, бр. 1-3/2010, стр. 26-56
10. Вук Радовић, „Значајан губитак и обавеза сазивања седнице скупштине“, *Правни живот*, бр. 12/2009, стр. 307-332
11. Вук Радовић, „Дилеме у вези са појмом неизвршених двостранообавезних уговора у стечају“, *Право и привреда*, бр. 5-8/2009, стр. 410-432
12. Вук Радовић, „Ограничења права стечајног управника на избор у вези са двостранообавезним уговорима“, у: *VI Традиционално саветовање правосуђа „Вршац 2009“ – Стечај и приватизација*, Београд, 2009, стр. 233-256
13. Вук Радовић, „Лична управа стечајног дужника de lege ferenda“, *Зборник прве међународне конференције земаља Југоисточне Европе – Савремене тенденције у међународном стечајном праву – улога стечајног управника*, Београд, 2009, стр. 244-257
14. Вук Радовић, „Кумулативно гласање за избор чланова управе (II део)“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 2/2008, стр. 47-68
15. Вук Радовић, „Пут ка независном управном одбору“, *Правни живот*, бр. 12/2008, стр. 65-99
16. Вук Радовић, „Кумулативно гласање за избор чланова управе (I део)“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 1/2008, стр. 150-164
17. Вук Радовић, „Гласање писаним путем“, *Право и привреда*, бр. 5-8/2008, стр. 271-298
18. Вук Радовић, „Златни падобрани, корпоративно управљање и тржиште корпоративне контроле“, *Право и привреда*, бр. 1-4/2008, стр. 40-60

19. Вук Радовић, „Утицај агенцијских проблема на право акционарских друштава и корпоративно управљање“, у: Мирко Васиљевић, Вук Радовић (ур.), *Корпоративно управљање – зборник радова*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2008, стр. 235-265

III Уредништва:

1. Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2012)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2012 (441 страна)
2. Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2011)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2011 (560 страна)
3. Мирко Васиљевић, Вук Радовић (ур.), *Корпоративно управљање – други део (зборник радова)*, Универзитета у Београду Правни факултет, 2009 (437 страна)
4. Мирко Васиљевић, Вук Радовић (ур.), *Корпоративно управљање – зборник радова*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2008 (330 страна)

IV Стручна мишљења:

1. Вук Радовић, „Да ли је дозвољена условна обавезна јавна понуда за преузимање?“, *Право и привреда*, бр. 9-12/2009, стр. 68-72
2. Вук Радовић, „Може ли акционарско друштво емитовати акције у затвореној емисији својим запосленима?“, *Право и привреда*, бр. 9-12/2008, стр. 112-115

V Прикази књига:

1. Joseph A. McCahery, Erik P. M. Vermuelen, *Corporate Governance of Non-listed Companies*, Oxford University Press, 2008, у: *European Business Organization Law Review*, бр. 12(2)/2011, стр. 353-356
2. Небојша Јовановић, *Берзанско право*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2009, у: *Право и привреда*, бр. 9-12/2009, стр. 145-149
3. Мирко Васиљевић, *Корпоративно управљање – правни аспекти*, Правни факултет Универзитета у Београду и Профинвест д.о.о., Београд, 2008, у: *Право и привреда*, бр. 1-4/2008, стр. 201-208

в) Пре избора у звање доцента

I Монографије:

1. Вук Радовић, *Мере одбране акционарског друштва од преузимања контроле*, докторска дисертација одбрањена на Правном факултету Универзитета у Београду, 2007 (583 стране)

2. Вук Радовић, „Посебни стечајни поступци“ и „Посебне ликвидације“ у: *Приручник за стечајне управнике*, Intermex, Београд, 2006, стр. 360-383 и 432-436
3. Вук Радовић, *Индивидуални стечај*, Досије, Београд, 2006 (316 страна), прерађен и допуњен магистарски рад
4. Вук Радовић, *Стечај над имовином физичког лица*, магистарски рад одбрањен на Правном факултету Универзитета у Београду, 2003 (292 стране)

II Чланци:

1. Вук Радовић, „Пружање финансијске подршке за стицање сопствених акција“, *Правни живот*, бр. 12/2007, стр. 183-212
2. Мирко Васиљевић, Вук Радовић, „Привредна друштва и систем регистрација привредних субјеката у Србији“, 2007 (19 страна), необјављен рад
3. Вук Радовић, „Измене Друге директиве ЕУ и могући правци будућег развоја“, *Право и привреда*, бр. 5-8/2007, стр. 181-204
4. Вук Радовић, „Директива ЕУ о преузимању – трновит пут ка делимичном успеху“, *Зборнику Правног факултета Универзитета у Источом Сарајеву*, 2006, стр. 427-440
5. Вук Радовић, „Саопштење управе циљног друштва у вези са јавном понудом за преузимање“, *Право и привреда*, бр. 5-8/2006, стр. 163-178
6. Вук Радовић, „Класификовање потраживања у поступку реорганизације“, *Зборник радова „Хармонизација стечајног права и нови Закон о стечајном поступку“*, Правни факултет Универзитета у Нишу, 2005, стр. 231-245
7. Вук Радовић, „Паулијанска тужба у стечајном поступку – изузети случајеви“, *Правна ријеч*, бр. 5/2005, стр. 603-621
8. Вук Радовић, „Стечајни исплатни редови“, *Актуелна питања савременог законодавства*, Будва, 2005, стр. 173-192
9. Вук Радовић, „Право преузимаоца циљног друштва на куповину преосталих акција (принудна продаја)“, *Право и привреда*, бр. 5-8/2005, стр. 260–275
10. Вук Радовић, „Обавезна јавна понуда за куповину акција циљне компаније“, *Правни живот*, бр. 11/2004, стр. 103-126
11. Вук Радовић, „Стечај над имовином предузетника према усвојеном Закону о стечајном поступку“, *Право и привреда*, бр. 9-12/2004, стр. 123-137
12. Вук Радовић, „Предлог дужника за покретање стечајног поступка (вољни стечај)“, *Право и привреда*, бр. 5-8/2004, стр. 692-705
13. Вук Радовић, *Poison Pills in the United States and European Union Countries: A Comparative Assessment*, магистарски рад одбрањен у Питсбургу, 2004 (28 страна)
14. Вук Радовић, „Стечајни разлози“, *Право и привреда*, бр. 5-8/2003, стр. 1028-1042

15. Вук Радовић, „Развој индивидуалног стечаја у англосаксонским земљама“, *Страни правни живот*, бр. 1-3/2003, стр. 121-134
16. Вук Радовић, „Пријава потраживања у стечајном поступку“, *Правни живот*, бр. 11/2002, стр. 229-250
17. Вук Радовић, „Предлог поверилаца за покретање стечајног поступка (невољни стечај)“, *Право и привреда*, бр. 9-12/2002, стр. 161-174
18. Вук Радовић, „Добровољна ликвидација предузећа“, семинарски рад, 2001 (50 страна)

III Приручници:

1. *Корпоративно управљање – приручник (допуњено издање)*, International Finance Corporation, Београд, 2008 (459 страна) – адаптација руског приручника за корпоративно управљање српском праву
2. *Corporate Governance – Manual (updated edition)*, International Finance Corporation, Београд, 2008 (459 страна) – адаптација руског приручника за корпоративно управљање српском праву на енглеском језику
3. *Корпоративно управљање – приручник*, International Finance Corporation, Београд, 2007 (180 страна) – адаптација руског приручника за корпоративно управљање српском праву
4. *Corporate Governance – Manual*, International Finance Corporation, Београд, 2007 (178 страна) – адаптација руског приручника за корпоративно управљање српском праву на енглеском језику

IV Приказ радова објављених у периоду од избора у звање ванредног професора

1. ***Стечајно право – књига прва (увод у стечајно право, основни појмови стечајног права, стечајни поступак, правне последице отварања стечајног поступка)***, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2017 (845 стр.) (M42)

и

2. ***Стечајно право – књига друга (побијање правних радњи стечајног дужника, реорганизација, међународни стечај, стечај повезаних друштава)***, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2017 (704 стр.) (M42)

Увођење наставно-научне дисциплине Стечајно право у наставни програм најстаријег правног факултета који баштини традицију од 1808. године, Правног факултета Универзитета у Београду, као изборног предмета, пре нешто више од једне деценије, добило је темељну потврду оправданости управо објављивањем двокњижја професора Вука Радовића. У српској правној књижевности и пре овог двокњижја било је научног интересовања за истраживања ове области права, која су ишла и до објављивања уџбеничких штива или штива са монографским претензијама, али се ти домети речима

озбиљног професионализма могу окарактерисати ипак осредњим или покушајним, без довољно научне утемељености, као и без довољне продубљености, са недостајућим у релевантним размерама упоредноправним прилазом, чиме су своје домете обележили епитетом пролазности и краткотрајности.

Двокњижје професора Вука Радовића Стечајно право (784+643+60 страница литературе), већ и по свом обиму (близу 1.500 страна), броју фуснота (2.880 Књига прва и 2696 Књига друга), коришћеној литератури (336 страних и 319 домаћих, пажљиво и узорно одабраних књига и специјализованих чланака на више светских језика, уз огроман број коришћених прописа и извора, домаћих и упоредноправних), снажно наговештава научну вредност својом утемељеношћу, нивоом продубљености и професионалности. Како је реч о дисциплини која поред своје научне вокације има и равноправну практичноправну страну, вредност овог двокњижја још снажнијим чини чињеница да је критичко изучавање релевантне судске праксе и њено пажљиво инкорпорирање у теоријскоправне институте који чине корпус ове гране права учињено истом снагом и научном доследношћу, чиме јој се не може одузети епитет не само теоријски значајне и незаобилазне већ и практичноправно изузетно употребљиве, што је традиционално разилажење теорије („пут друма“) и праксе („пут шуме“) од двопутја слило у једнопутје, једну снагу и једну подлогу и поруку.

Форма свакако јесте важна, јер нема права без форме (кад нестане форме нестане и права) и она је, као што је речено, у овом случају толико снажна да застаје дах пред питањем извора енергије, мотива, инспирације (иако је то код научних посленика увек у равни научне знатижеље и ентузијазма који има или нема границе), али важнија од ње је сама суштина научног истраживања, вредност научних исказа и њихова утемељеност и тиме и снага и вера која им се мора поклонити, како од научне и стручне јавности, тако и од свеколике пословне јавности, како од сфере теорије ове гране права, тако и од сфере праксе кроз коју она живи и обликује пословни живот. И овде, међутим, не може без форме, а она овде сведочи како управо следи.

Књига прва обухвата четири дела. Први део насловљен као „увод у стечајно право“ обухвата четири главе (појам, циљеви и основне карактеристике стечајног права; извори стечајног права; настанак и развој стечајног права; стечајна начела). Други део под именом „основни појмови стечајног права“ чине пет глава (стечајни дужник; повериоци у стечају; органи стечајног поступка; стечајни разлози; стечајна маса). Трећи део обрађује „стечајни поступак“ и разложен је у седам глава (покретање стечајног поступка; стечајне препреке; претходни стечајни поступак; пријављивање и испитивање потраживања; уновчење стечајне масе; деоба и намирање стечајних поверилаца; закључење стечајног поступка). Четврти део носи назив „правне последице отварања стечајног поступка“ и изложен је у пет глава (моменат наступања правних последица и поделе; правне последице отварања стечајног поступка на статус дужника и запослене; правне последице отварања стечајног поступка на потраживања; правне последице отварања стечајног поступка на правне послове и процесно-правне последице отварања стечајног поступка).

Књига друга има четири дела. Први део насловљен је „побијање правних радњи стечајног дужника“ и обухвата осам глава (општа разматрања; повезана лица и побијање; општи услови за побијање правних радњи стечајног дужника; посебни услови за побијање правних радњи стечајног дужника; изузеци од побијања; странке у поступку побијања; поступак побијања и правне последице побијања). Други део разматра „реорганизацију“

као комплекс мера спречавања банкрутства стечајног дужника и обухвата излагања у једанаест глава (врсте поступака доступних дужнику у финансијским тешкоћама; уводна разматрања у вези са реорганизацијом; од принудног поравнања до реорганизације; план реорганизације; усвајање плана реорганизације; правне последице усвајања плана реорганизације; непоступање по усвојеном плану и преваран или незаконит план као стечајни разлог; споразумно финансијско реструктурирање као алтернатива реорганизацији; хибридни поступци са посебним освртом на српски унапред припремљени план реорганизације; закључне опсервације и поређење три поступка реструктурирања дужника у финансијским проблемима у Србији). Трећи део излаже проблематику „међународног стечаја“ и изложен је у дванаест глава (основни проблеми међународног стечаја; модалитети хармонизације међународног стечаја; основни појмови међународног стечаја; домен примене одредаба о међународном стечају; теорије и принципи међународног стечајног права – универзалност и територијалност; главни стечајни поступак; територијални – посебан и неглавни стечајни поступак; меродавно право; дужност информисања страних поверилаца и пријава њихових потраживања у стечајном поступку; признање страног стечајног поступка; сарадња са страним судовима и страним представницима и координација више стечајних поступака – конкурентни стечајни поступци). Најзад, четврти део ове књиге под називом „стечај повезаних друштава“ има осам глава (правна неуређеност; појмовно одређење повезаних друштава за потребе међународног стечаја; проналажење равнотеже између принципа одвојених правних субјективитета и принципа јединства групе; проблематика прекограничног стечаја; кључни фактори за примену одговарајућих стечајних решења; особени институти стечаја повезаних друштава; центар главних интереса групе повезаних друштава и стечај повезаних друштава у српском праву).

Хронолошки преглед садржаја књиге *Стечајно право* уз само летимичан поглед одаје утисак свестраности, комплетности, посвећености, преданости, убедљивости, расправности, значајности, аргументованости, критичности, незаобилазности, препоручљивости. И, заиста, читалац, па и најпробирљивији и најупућенији у проблематику института стечаја у својој целовитости не може а да не остане задовољен и задовољан. У овом тренутку у нашој правној књижевности, али свакако и знатно шире, реч је о најреферентнијем делу посвећеном институту стечаја, као изузетно значајном институту компанијског права, који посебно последњих деценија заокупља све више пажњу свих законодаваца, значајног дела правних и економских теоретичара, као и судске (негде и арбитражне) праксе. Оваква посвећеност овом важном правном институту логична је последица чињенице да он мења своју филозофију и вокацију, постајући од института од кога се сви (законодавци, пословни људи, власти, државе) плаше институтом кога, ако је већ до њега у животу компанија дошло, сви прижељкују као могући „нови почетак“ економски посрнутих компанија. Отуда, није ни чудо, да се правна инфраструктура, посебно земаља у транзицији, која обликује овај институт тако често и непредвидиво мења, како би својом сувопарношћу и правничком стерилношћу нормe изразила ту нову филозофију. У оваквим околностима континуираних промена својеврсна је храброст правних писаца „хватање у коштац“ са „неухватљивим“, нестабилним, променљивим, непредвидивим, колебљивим, несагледивим. Ипак, посебно српска, а и свакако знатно шира, правничка и пословна јавност миљеник је својеврсне среће да је научна одважност већ афирмисаног правног писца Вука Радовића, свесна свих ризика неповољности таквих околности за правног теоретичара, упутила га у истраживачке воде

овог института и изнедрила двокњижје својеврсне снаге камена темељца, непомичника, незаобилазника. Није претерано рећи да у овом тренутку ово двокњижје прави својеврсну вододелницу у српској науци стечајног права: до и од Књиге прве и Књиге друге Вука Радовића, што је својеврсна порука и поука за будуће истраживаче.

Институт стечаја све више постаје од националног транснационални, тако да међународни стечај, снагом моћи мултинационалних компанија и водећих светских финансијских центара добија све више право грађанства. Тај развојни правац може бити у доброј мери и ризичан за мале земље и економије, у ком друштву је свакако и Србија, тако да је изузетно важно да се, између осталог, расправљајући о практично свим питањима института стечаја, аутор бави посебно и овим питањима, упозоравајући све релевантне актере у земљи о путевима и перспективама развоја овог института и тиме ризика све глобализованије светске економије. У том смислу аутор је имао и посебне потребе да се бави и транснационалним изворима права који инфраструктурно обезбеђују и уређују институт групе друштава и последично међународног стечаја и стечаја повезаних друштава. Посебну важност такође, између осталог, представљају и узорна излагања о институту реорганизације, који у српском стечајном праву представљају новину са почетним практичним искуствима, док је у пракси развијених земаља већ дуго доживео практичну промоцију и обликовану форму. Управо институт реорганизације представља нови профил целовитог института стечаја, који успешно изведен, удахњује нови живот компанијама у привременим и пролазним економским тешкоћама, што је и интерес свих њихових конституената (власника, поверилаца, запослених, управа, корисника услуга, добављача, локалних заједница, државе). Посебно издвајање ова два сегмента (међународни стечај, реорганизација), не умањује значај и важност и вредност излагања свих других поглавља (делови, главе) ових двеју књига, а апострофирано је овим приказом због новости и значаја ових института за стечајну праксу наших стечајних судова и нашу законску инфраструктуру.

Коначно, Стечајно прво (Књига прва и Књига друга) Вука Радовића препозната је и као вредност и подржана и од Групације Светске банке, што сведочи о научној тежини и снази аргумената и расправности. Све речено и још више и неречено, због природе и том природом ограниченог обима овог текста, препоручује ове књиге не само научној јавности, већ и законодавцу, пословној јавности, судској и арбитражној пракси. Ове књиге су не само због свог обима далеко од студентских потреба, али такође не само због свог обима и снажна потреба и за њих и посебно магистранте и докторанте, потреба – незаобилазна, трајна. Стечајно право (Књига прва и Књига друга) на најбољи могући начин препоручује Вука Радовића и за звање редовног професора најстаријег правног факултета и универзитета у Србији.

3. **„Одмеравање висине накнаде несагласним акционарима“**, у: Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2017)*, Универзитет у Београду – Правни факултет, 2017 (**М44**)

Несагласни акционари имају право на накнаду правичне вредности својих акција. Међутим, шта се подразумева под појмом правичне вредности, предмет је бројних контроверзи и недоумица. У првом делу рада аутор анализира критеријуме за одређивање висине правичне накнаде, у другом делу је акценат на утврђивању момента када се

одређује правична накнада, док је трећи део посвећен тематици начина утврђивања вредности акција мањинских акционара. У српском праву несагласни акционар има право на исплату највише од три вредности акција – књиговодствене, тржишне и процењене – и то на дан доношења одлуке о сазивању седнице скупштине. У овом раду аутор критички преиспитује позитивноправна српска решења, имајући у виду практичне проблеме које стварају, као и битно другачија упоредноправна схватања.

4. **„New Trends in Serbian Cooperative Law“**, in Bojan Milisavljević, Tatjana Jevremović Petrović, Miloš Živković (eds.), *Law and Transition*, Faculty of Law University of Belgrade, Belgrade, 2017, стр. 147-161 (M31)

Усвајањем Закона о задругама 2015. године Република Србија је унапредила регулативу ове специфичне форме привредних субјеката. До тада је ова материја била уређена у два закона: републичким законом из 1989. године и савезним законом из 1996. године. Основни циљ Закона о задругама је био да популаризује и промовише ову форму, што је било веома важно имајући у виду да је у јавности задруга све више почела да се посматра као реликт прошлости, који не одговара захтевима садашњости. Адекватно правно уређење представља први корак ка оживљавању задругарства у Републици Србији.

У овом раду аутор прво указује на унапређења која нуди нови правни оквир у односу на ранија решења. Након тога се анализирају спорне одредбе Закона о задругама. Посебно су изложена критици правила која недовољно воде рачуна о специфичностима задруге у односу на привредна друштва. Такође, указано је и на неке модерне тенденције у задружном праву које су заобишле Закон о задругама. На крају су дате смернице законодавцу у ком правцу треба даље развијати српско задружно право.

5. **„Теоријске основе права несагласних акционара“**, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 3/2017, стр. 7-27 (M24)

Право несагласних акционара представља контроверзан институт права акционарских друштава, због чега га прихвата релативно мали број држава. У овом раду аутори прво анализирају циљеве који се желе постићи увођењем института права несагласних акционара. У том погледу, прво су приказана традиционална, а након тога и модерна објашњења за увођење, односно задржавање тог института. У другом делу рада се право несагласних акционара посматра критички, и то превасходно из угла проблема које ствара акционарском друштву. Након тога је идентификовано и неколико потенцијалних узрочника неефикасности коришћења тог права. Сагледавање предности и недостатака права несагласних акционара је посебно значајно за Србију како би се извео закључак о томе у којој мери су наша решења усклађена са основним постулатима на којима тај институт треба да почива.

6. **„Legal status of whistle-blowers in the Republic of Serbia: from fragmented protection of civil servants to the full-scale protection model“**, *Transylvanian Review of Administrative Sciences*, Issue 53 E, 2018 (M23)

Поред тога што се разуме као аспект слободе изражавања, узбуњивање може допринети и борби против корупције, али и решавању других проблема у одређеној институцији. У улози узбуњивача најчешће се појављују запослени, када обелодањивање недопуштених поступака послодавца долази у сукоб са њиховом обавезом верности послодавцу. То захтева одмеравање интереса субјеката радног односа, са једне стране, и јавног интереса, са друге стране, што је уважено и приликом уређивања правног положаја узбуњивача у српском праву, почевши од фрагментарне заштите државних службеника у вези са пријављивањем сумње на корупцију до усвајања Закона о заштити узбуњивача (2014). Након указивања на еволуцију ове заштите, аутори су идентификовали и анализирали битне елементе концепције узбуњивања, као и њене основне функције, у српском и страним правима. Након тога је уследило критичко преиспитавање кључних аспеката заштите узбуњивача у законодавству и пракси Републике Србије (круг заштићених лица, мотив откривања информација, штетне радње, терет доказивања, постепеност у коришћењу узбуњивања). Закључено је да је у Србији остварен спор, али стални, напредак у правној заштити узбуњивача, као и да постоји потреба за њеним даљим унапређивањем, будући да одређена законска решења (и проблеми повезани са њиховом применом у пракси), могу удаљити гаранتيју заштите узбуњивача од сврхе због које је установљена.

7. „Prearranged Reorganization Plans in Serbia – Form over Substance“, *European Business Organization Law Review*, Vol. 19, Issue 1, 2018 (M23)

У кратком периоду од увођења, унапред припремљени планови реорганизације су постали веома популаран и често коришћен поступак реструктурирања привредних друштава у финансијским проблемима. Разлог досадашње успешне примене је што овај поступак садржи све кључне компоненте једног хибридног поступка – личну управу, мораторијум и могућност наметања плана несагласним повериоцима. Насупрот Србији, хибридни поступци у водећим европским законодавствима често не садрже неку од наведених компоненти, што знатно умањује атрактивност поступка или намећу друга ограничења за његову примену.

У овом чланку, аутори истичу да су планови који су унапред припремљени у просеку знатно квалитетнији у односу на планове који су припремљени у случају обичне реорганизације, у погледу навођења мера, сагледавања будућег пословања дужника и квалитета и количине информација које садрже. Разлог је пре свега што су ангажовани финансијски и правни саветници и ревизори, чији капацитет и знање потребно за припрему превазилазе оно које имају стечајни управници.

Посебно је истакнут закључак да су предности ове врсте планова имали за последицу нагло опадање релативне важности обичних реорганизација. Због тога се и поставило питање у којој мери је прелазак са обичних реорганизација на унапред припремљене планове био суштински, тј. да ли се привредна друштва која подnose ове планове заиста разликују или је због одсуства „филтрирања“ и подстицаја које ствара унапред припремљен план дошло до негативне селекције. Подстицај дужнику у финансијским потешкоћама да поднесе унапред припремљен план, у поређењу с другим опцијама, је веома велик. С једне стране, уграђени подстицаји могу имати позитивне ефекте уколико подстичу дужнике да: 1) правовремено поднесу планове и 2) да су

планови након адекватног „филтрирања“ од стране поверилаца усвојени ако је пословање дужника одрживо. С друге стране, ако се планови због претераних подстицаја подносе неселективно и ако „филтрирање“ не функционише долази до проблема негативне селекције, односно усвајања планова у случајевима када дужник нема одрживо пословање. У овом раду аутори истичу основне предности, али и недостатке нове регулативе и праксе у вези са унапред припремљеним плановима реорганизације.

8. **„Услови за остваривање права несагласних акционара“**, *Право и привреда*, бр. 4-6/2017, стр. 49-70 (M51)

У овом чланку аутор се фокусира само на један аспект овог права – услове за његово остваривање. Након уводних излагања, у чланку су прво анализирани материјални услови за остваривање права несагласних акционара, тј. корпоративне промене које омогућавају право на излазак, а после њих и процесни услови које акционар мора да испуни да би имао право на излазак из друштва (обавештење о намери, несагласност у односу на усвојену одлуку и подношење захтева друштву). Коначно, аутор је у раду указао и на нелогичност проширења овог права на чланове друштва са ограниченом одговорношћу. У закључку је изнет став да се *de lege ferenda* треба заложити за рестриктивније дефинисање корпоративних промена које дају акционарима право на излазак из друштва, прописивање додатних процесних услова за остваривање овог права и сужавање примене овог института само на акционарска друштва.

9. **„О приближавању кодекса корпоративног управљања законској регулативи“**, *Теме*, бр. 3/2016, стр. 1121-1137 (M24)

Кодекси корпоративног управљања су настали као инструмент саморегулације, чија је примена зависила искључиво од воље друштава. У овом чланку аутор показује како се временом мењао однос законодавца према њима, и то прво законским препознавањем кодекса корпоративног управљања, затим увођењем обавезе његове примене од стране сваког јавног акционарског друштва, као и обавезе објављивања образложења за свако одступање од препорука садржаних у њему. На овај начин су се кодекси удаљили од своје изворно саморегулаторне природе и више или мање приближили државној регулацији. У перспективи се очекују даље законске интервенције у правцу јачања обавезности примене кодекса корпоративног управљања, на које ни Србија неће остати имуна.

10. **„Shareholders Right to Vote on Directors’ Remuneration Policy – Proposed EU Law v. Current Serbian Law“**, in SEE | EU Cluster of Excellence in European and International Law (ed.), *South Eastern Europe and the European Union – Legal Implications*, Vol. 2, Verlag Alma Mater, 2016, стр. 117-130 (M14)

Скупштина акционарског друштва треба да врши посредну контролу накнада директорима. Међу бројним модалитетима остваривања ове контроле, посебно се издваја њен утицај на политику накнада директорима у друштву. У овом раду се анализирају решења Предлога измена Директиве о правима акционара, која се односе на право акционара да гласају о политици накнада, као и одговарајуће одредбе српског права, које уређују ову област.

Сагледавањем решења садржаних у Предлогу, а који се тичу права акционара да гласају о политици накнада, може се констатовати да европски законодавац намерава да ову област из сфере „soft law“ да пресели у сферу „hard law“. Имајући у виду нехармонизованост ове тематике међу државама чланицама ЕУ, помало изненађује да је Европска комисија уместо очекиване минималне хармонизације, предложила решење које више одговара концепту максималне хармонизације. Аутор овог рада подржава овакав став, али указује на то да он може представљати и препреку за усвајање Предлога.

У српском праву је ова материја уређена недовољно прецизним правилима, због чега у пракси политика накнада, коју усваја скупштина акционарског друштва, најчешће понавља законске норме и садржи апстрактне формулације, које ни на који начин не ограничавају дискрецију органа који доноси одлуку, нити дају било какве корисне смернице за одређивања индивидуалних накнада. Стога, аутор је мишљења да предложена комунитарна решења треба да примењују и српска друштва, као добру праксу корпоративног управљања, а нарочито она која се тичу минимална садржине политике накнада и њене транспарентности.

11. „Европска задруга – на пола пута између Европске компаније и традиционалне задруге“, у: Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2016)*, Универзитет у Београду – Правни факултет, 2016, стр. 28-77 (M44)

Европска задруга је последња уведена европска форма друштва, која у комунитарном праву егзистира више од 13 година. Уредба о Европској задрузи је донета по угледу на Уредбу о Европској компанији. Овакав прагматичан приступ је довео до олаког усвајања овог документа, али и губитка особености Европске задруге у односу на друштва капитала. У овом раду аутор анализира решења Уредбе о Европској задрузи, како би указао на специфичне карактеристике ове европске форме, али и разлоге због којих она у пракси није заживела. Посебан акценат је стављен на нејединствен правни режим, који је узрокован бројним упућивањима на национално право држава чланица и статут Европске задруге, што ствара правну несигурност и проблеме у координацији комунитарног и националних права.

12. „Партиципација запослених у управљању привредним друштвом – аспекти корпоративног управљања“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2016, стр. 98-119 (M51)

Партиципација запослених у управљању привредним друштвима је као институт настала и развијала се нарочито током 70-их и 80-их година прошлог века. Након тог периода, компанијско право је запљуснуо талас корпоративног управљања, који традиционално не води рачуна о радничкој партиципацији. Циљ овог рада је да укаже на одређене области корпоративног управљања, које нису у потпуности усаглашене са концептом радничке партиципације. У том погледу је анализиран однос са концептом разноврсности одбора, институтом независних директора, потребом за информисаношћу одбора и једнодомним системом управе. Коначно, указано је и на институционални сукоб интереса у коме се налазе раднички представници.

13. „On Creditor’s Supplemental Rights“, *Annals of the Faculty of Law in Belgrade*, No. 3/2015, стр. 141-169 (M24)

Аутори у овом раду прихватају становиште, према коме је облигациони однос сложена креација која поред права на чинидбу (облигациони однос у ужем смислу – облигација), подразумева и читав низ других овлашћења и дужности субјеката облигације (облигациони однос у ширем смислу).

У овом раду нагласак је стављен на појмовно одређење и систематику једне групе у правној науци недовољно истражених овлашћења (права) која су по својој природи допунска (допуњујућа). Ова права прате судбину главног права, тако да њима није ни могуће одвојено располагати. Осим околности да настају *ipso iure* и одсуства непосредне корелације са обавезама дужника, за ова права је заједничко и то да посредно оснажују потраживање доприносећи тако остварењу самог циља облигације.

Као посебне врсте допунских права аутори истичу:

- 1) права којима поверилац отклања препреке за намирење,
- 2) права којима поверилац штити изгледе за намирење, и
- 3) права којима поверилац јача изгледе за намирење.

Допунска права по правилу спречавају изигравање поверилаца. Служећи се овим овлашћењима поверилац често дубоко заалази у имовинскоправну сферу дужника. Ипак, правни поредак установљава бројна допунска права за повериоца, јер би у супротном поверилац често био онемогућен у остварењу свог легитимног облигационоправног интереса, било зато што дужникова имовина није сасвим омеђена, па се не зна тачно одакле поверилац може да се намири. било зато што је, супротно начелу савесности и поштења, дужникова имовина услед његових правних радњи или одлука постала недовољна за намирење.

14. „Развој културе одступања од „примени или објасни“ правила корпоративног управљања“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 2/2015, стр. 23-44 (M24)

Модеран концепт регулисања материје корпоративног управљања се данас заснива на постојању „примени или објасни“ правила. Та правила друштвима дају право да их примене или да их не примене, у ком случају настаје обавеза информисања јавности о разлозима због којих је донета таква одлука. Цео систем се базира на квалитету извештавања за случај одступања, јер ако он не функционише, ни кодекси корпоративног управљања не могу да остваре циљеве који су пред њих постављени. Упоредна и домаћа корпоративна пракса показује у овом погледу бројне недостатке, због чега се и чине велики напори како би се они отлонили. Најновија Препорука Европске комисије о „примени или објасни“ правилима представља први значајнији покушај уређивања ове материје на наднационалном нивоу. У овом чланку аутор се залаже за развој „културе одступања“ од „примени или објасни“ правила, како би друштва постала свесна да одступање није само по себи лоше, јер омогућава прилагођавање јединствених правила корпоративног управљања специфичним карактеристикама конкретног друштва. Правилан развој овакве праксе може водити ефикаснијем управљању акционарским

друштвима, али и сталном дизању стандарда добре праксе корпоративног управљања. Тема је од посебног значаја за Србију, имајући у виду да српска друштва готово увек дају позитивну годишњу изјаву о корпоративном управљању, што значи да формално не одступају од правила кодекса који примењују. Међутим, реалност је сасвим другачија.

15. „Институционални инвеститори као активни и одговорни акционари – реалност, обавеза или утопија“, у: Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2015)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2015, стр. 51-93 (M44)

Последњих деценија је приметан тренд пада акционарства индивидуалних акционара, а раста акционарства институционалних инвеститора. Од ове промене се очекивао позитиван учинак на корпоративно управљање акционарских друштава. Међутим, то се није обистинило. Штавише, последња финансијска криза је показала да институционални инвеститори не само што нису ништа учинили како би предупредили испољавање проблема, већ су инсистирањем на остваривању добрих резултата у кратком року чак и допринели продубљивању кризе. Због тога корпоративно управљање последњих година улаже велике напоре у циљу активног укључивања ових лица у материју корпоративног управљања. Тако се и развио концепт „акционарске укључености“, који су неке државе имплементирале усвајањем одговарајућих кодекса. У том погледу предњачи Велика Британија, која је усвојила Кодекс одговорности (енгл. Stewardship code), документ који је извршио велики утицај на развој корпоративног управљања у овој области. У Европској унији су 2014. године предложене измене и допуне Директиве о правима акционара, које, између осталог, уводе одређене обавезе за институционалне инвеститоре, управљаче имовином и саветнике за гласање.

У овом раду, аутор прво указује на раст акционарства институционалних инвеститора, затим приказује развојни пут британског Кодекса одговорности, да би након тога анализирао основне идеје предложене комунитарне регулативе. Следећи део рада је посвећен тематици ограничења институционалних инвеститора, и ту су приказане најзначајније препреке за већу акционарску укљученост институционалних инвеститора у материју корпоративног управљања, попут директних и индиректних трошкова, недовољних подстицаја, проблема слепог путника, сукоба интереса, индиректног држања акција, и сл. Коначно, последњи и најразгранатији део рада, указује на бројне механизме корпоративног управљања који имају за циљ успостављање трајних и суштинских односа између институционалних инвеститора и компанија. Они су подељени на препоруке упућене управи акционарског друштва и препоруке упућене институционалним инвеститорима.

16. „Посреднички уговор о путовању“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2015, стр. 362-392 (M51)

Посреднички уговор о путовању је један од три туристичка уговора уређена Законом о облигационим односима. Премда овај уговор не спада у правно компликоване уговоре, два основна разлога су определила аутора за његово детаљније проучавање: 1) ово је уговор који има велики практичан значај, јер их путници често закључују са

туристичким агенцијама; и 2) тренутно је у току писање Грађанског законика Републике Србије, те је ово прилика да се важећа решења још једном преиспитају. Правна анализа је показала значајне недостатке у позитивноправној регулативи овог уговора, те је у овом раду аутор предложио како би ове одредбе требало *de lege ferenda* формулисати. Коначно, посебан значај у раду се придаје ситуацији када путник закључује посреднички уговор са туристичком агенцијом која је у исто време и трговински заступник индивидуалног пружаоца туристичких услуга.

17. „Стечај повезаних друштава – основни проблеми и недоумице“, *Harmonius*, бр. 1/2014, стр. 271-299 (M61)

Стечај повезаних друштава представља једну од најкомплекснијих и најконтроверзнијих области стечајног права. У овом раду, аутор је указао на неке од основних проблема везаних за ову стечајну тематику. Прво је уочена очигледна контрадикторност између тренда раста броја друштава која послују у оквиру пословних група, а тиме и броја стечајних поступака над неким или свим члановима групе, и правне неуређености стечаја повезаних друштава, како на међународном, тако и на националном плану. Аутор се у раду залаже за широко појмовно одређење групе повезаних друштава за потребе стечаја. У наредне две главе су приказане основне теоријске поставке стечаја повезаних друштава, које се манифестују у виду проналажења равнотеже између принципа одвојених правних субјективитета и принципа јединства групе, односно принципа универзалности и принципа територијалности у контексту прекограничног стечаја. У наредном делу рада су приказани кључни фактори који су релевантни за примену одговарајућих стечајних решења, попут врсте групе о којој је реч или стечајних циљева које треба остварити. Потом је аутор објаснио два особена института стечаја повезаних друштава – процесну координацију и материјално обједињавање. Коначно, у последњем делу рада је анализиран однос српског Закона о стечају и наше стечајне судске праксе према проблематици стечаја повезаних друштава.

18. „Последице вршења права акционара на постављање питања“, *Правни живот*, бр. 11/2014, стр. 159-172 (M51)

Закон о привредним друштвима из 2011. године је у значајној мери унапредио српску регулативу права акционара на постављање питања. За разлику од закона из 2004. године, који се у потпуности ослонио на аутономну регулативу и тако акционарима није пружио никакву гаранцију да ово право могу да врше, нови закон је предвидео детаљна правила. Нове одредбе су писане по узору на немачко право и у потпуности су усклађене са Директивом о правима акционара. Махом императивним нормама су прецизно уређена сва значајнија питања права акционара на постављање питања (ималац права, услови за коришћење права, дужник обавезе, давање одговора по налогу суда, и сл.). Акционарским друштвима је остављена велика слобода приликом прилагођавања вршења овог права својим потребама, али само у правцу давања већих права акционарима. Сужавање права је могуће само у неколико изричито поменутих области.

Аутор у овом раду указује на четири крупна недостатка позитивноправне регулативе последица вршења права акционара на постављање питања: прво, када је реч о

конкретним лицима која у име друштва дају одговоре, закон се у систему дводомне управе није ослонио на појам законског заступника, већ је прецизирао да су то чланови надзорног одбора, што је погрешан и недоследан концепт; друго, разлог за одбијање давања одговора који се односи на наношење штете друштву је вишеструко непрецизан (нарочито су проблематични узак појам штете и преширок појам повезаног лица); треће, законом су направљене очигледне омашке у дефинисању лица која имају активну легитимацију за покретање ванпарничног поступка давања одговора по налогу суда; четврто, законом није изричито дато право акционарима да побијају скупштинску одлуку са позивом на ускраћивање права на добијање одговора, већ се примењују општа правила о побијању, што у пракси може створити проблеме у тумачењу, а нарочито ће бити спорна примена потенцијалног каузалитета.

19. „Предлог нове директиве о пакет аранжманима и повезаним путничким аранжманима“, у: Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2014)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2014, стр. 447-481 (M44)

Европска комисија је након више деценија консултација средином прошле године усвојила Предлог нове директиве о пакет аранжманима и повезаним путничким аранжманима. Евентуалним усвајањем ове директиве би био значајно промењен важећи правни оквир за уговоре о организовању путовања у Европској унији. Премда Предлог нове директиве задржава основне идеје важеће директиве, уведене су бројне промене, многа нова питања су покривена јединственом регулативом, а постојећа решења су прецизирана.

У овом раду аутор анализира предложена решења, при чему нарочито указује на промене у односу на Директиву о пакет аранжманима, као и на разлоге који су их мотивисали. Проучавање предложених решења је од значаја и за право Србије, имајући у виду да је Закон о заштити потрошача писан под утицајем Директиве о пакет аранжманима. Имајући у виду да је накнадно Предлог нове директиве и усвојен, овај рад је указао на основне нове правце прогресивног размишљања у овој области.

20. „Привредна друштва – општа разматрања“, у: Вук Радовић, Катарина Ђулић (ур.), *Корпоративно управљање за чланове управе привредног друштва*, Београд, 2014, стр. 2-21 (M44)

У овом раду, аутор прво анализира појам привредних друштава из кога извлачи седам основних карактеристика. У другом делу су приказане најзначајније поделе привредних друштава, релевантне из угла корпоративног управљања, и то поделе на: а) друштва лица и друштва капитала, б) јавна и приватна друштва, в) једночлана и вишечлана друштва, г) општа и специјализована друштва, д) домаћа и страна друштва и е) национална и наднационална друштва. У следећем делу рада су укратко дефинисани и објашњени најзначајнији појмови права привредних друштава, од значаја за материју корпоративног управљања, попут улога, основног капитала, удела, акција, имовине, оснивача, члана (акционара), оснивачког акта и других интерних аката. Затим су сумарно приказани основни елементи индивидуализације привредних друштава (пословно име,

седиште, државна припадност, делатност и идентификациони бројеви). Коначно, последњи део је посвећен регистрацији привредних друштава.

21. **„Састав одбора директора (надзорног одбора)“**, у: Вук Радовић, Катарина Ђулић (ур.), *Корпоративно управљање за чланове управе привредног друштва*, Београд, 2014, стр. 78-114 (M44)

У овом раду аутор анализира четири питања: услове за именовање директора, број директора, врсте директора и разноврсност одбора. Централни део рада представља тематика врста директора. Корпоративно управљање се последњих деценија учестало бави утврђивањем оптималне структуре чланства у одбору. Статистички подаци указују на промене у саставу органа управљања акционарских друштава на свим континентима. Више деценија доминирајући инсајдерски управни одбор се постепено трансформисао у аутсајдерски, да би у последњој деценији добио посебан квалитет, оличен у појму независног одбора.

У овом делу рада се прво анализира однос између извршних и неизвршних директора у одбору како би се указало на значај присуства обе категорије чланова. У том смислу је приказана и објашњена разлика између балансиране и аутсајдерске структуре чланства у одбору и став српских прописа о том питању. Други део је посвећен независним директорима, и то питањима која лица се сматрају независним директорима, како треба на најпоузданији начин утврдити критеријуме независности, који се циљеви могу постићи увођењем независног управног одбора, који су модерни трендови у овој области и шта су њихови узроци.

22. **„Комисије одбора директора (надзорног одбора)“**, у: Вук Радовић, Катарина Ђулић (ур.), *Корпоративно управљање за чланове управе привредног друштва*, Београд, 2014, стр. 115-130 (M44)

Упоредо са настанком и развојем концепта независних директора, настајао је и развијао се концепт комисија одбора директора. Ова два института корпоративног управљања не треба одвојено посматрати, јер су они међусобно условљени и повезани. Независни директори значајан део својих активности треба да врше баш у оквиру специјализованих комисија одбора. У овом раду аутор прво анализира улогу, место и значај комисија у систему корпоративног управљања. Затим се обрађује тема броја, врста и обавезности образовања комисија, где се комисије деле у две категорије: именоване (регулисане) и неименоване (нерегулисане) комисије. Други део рада обрађује избор чланова комисија, састав комисија, начин њиховог рада, задатке и извештавање о раду.

23. **„Проблематика накнада директорима из угла корпоративног управљања“**, у: Вук Радовић, Катарина Ђулић (ур.), *Корпоративно управљање за чланове управе привредног друштва*, Београд, 2014, стр. 131-152 (M44)

У овом раду, аутори су указали на основне проблеме тематике накнада из угла корпоративног управљања, и то: поступак утврђивања накнада, скупштинску контролу накнаде и објављивање информација о накнадама. Све ове области су анализирале

имајући у виду решења тек усвојеног Кодекса корпоративног управљања Привредне комора Србије из 2012. године. У раду је показано у којој мери су решења у Кодексу усклађена са модерним тенденцијама у овој области.

24. „Корпоративно управљање у државним предузећима“, у: Вук Радовић, Катарина Ђулић (ур.), *Корпоративно управљање за чланове управе привредног друштва*, Београд, 2014, стр. 294-310 (M44)

Државна предузећа обухватају како предузећа у којима је држава једини власник (нпр. јавна предузећа или друштво капитала у потпуном власништву државе), тако и она предузећа у којима је држава само један од власника али има могућност да остварује значајан контролни утицај на пословање предузећа. Државна предузећа се суочавају са изазовима корпоративног управљања који су заједнички свим привредним друштвима. Међутим, поред општих, рад државних предузећа карактеришу и неки специфични изазови, међу којима се посебно истичу: нејасни и често контрадикторни циљеви власника, слаба власничка контрола државе, нетранспарентно пословање, непрофесионални одбори и неравноправан третман власника, као и генерално слаб однос између власника и других заинтересованих страна. OECD је дефинисао смернице за унапређење корпоративног управљања у државним предузећима и оне су прихваћени светски стандард. Те принципе је Кодекс корпоративног управљања Привредне коморе Србије из 2012. године у великој мери приближио српској стварности и пракси, па у том смислу Кодекс представља одличну полазну основу за сва државна предузећа у Србији која желе да унапреде свој систем корпоративног управљања. У овом раду аутори се осврћу на значај и појам државних предузећа, изазове корпоративног управљања у државним предузећима, као и добру праксу корпоративног управљања које државна предузећа треба да следе.

25. „Услови за вршење права акционара на постављање питања“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 1/2014, стр. 62-83 (M24)

Право акционара на постављање питања спада у категорију индивидуалних чланских права акционара, које је непосредно везано за право учешћа у раду скупштине. Предмет анализе овог чланка су услови за остваривање овог права. У уводним деловима, аутор је указао на значај и начине информисања акционара, објаснио правну природу права акционара на постављање питања и приказао нову регулативу овог права на међународном и националном плану. Централни део рада је подељен у две главе: прва обрађује питање ко је ималац права на постављање питања, док друга анализира услове за вршење овог права.

За Србију је проучавање права акционара на постављање питања значајно и актуелно, јер нови Закон о привредним друштвима из 2011. године по први пут детаљно уређује ову материју. За акционаре се као основно поставља питање услова за вршење овог права, тј. граница његовог коришћења. Аутор се у овом раду критички осврнуо на важећу регулативу.

26. „Ширење појма уговора о организовању путовања“, *Право и привреда*, бр. 7-9/2014, стр. 297-321 (M51)

Уговор о организовању путовања, као најзначајнији уговор у туризму, није једноставно дефинисати. Његове основне карактеристике нису универзално препознатљиве, јер међународни и национални извори не садрже униформна решења. Поређењем дефиниција овог уговора садржаних у Бриселској конвенцији, Директиви о пакет аранжманима и Предлогу нове директиве о пакет аранжманима, аутор уочава прогресиван развој међународне регулативе, али и прилагођавање појма овог уговора новим околностима.

Уговор о организовању путовања је у српском праву паралелно уређен Законом о облигационим односима и Законом о заштити потрошача. Ова два закона садрже у основи различите дефиниције овог уговора, што је од великог практичног значаја, јер је тиме актуелизовано питање да ли се Закон о облигационим односима уопште примењује на овај уговор након ступања на снагу Закона о заштити потрошача. У овом чланку, аутор анализира основне карактеристике уговора о организовању путовања, а након тога утврђује у којој мери српски прописи integriшу такве теоријске концепције. На крају су дате препоруке за редеоинисање појма овог уговора у позитивноправним прописима.

27. „Принцип чисте универзалности у међународном стечају“, *Зборник радова Правног факултета у Новом Саду*, бр. 2/2013, стр. 261-278 (M51)

У овом чланку аутор анализира принцип чисте универзалности у међународном стечајном праву. Реч је о једној од најзначајнијих теорија у материји међународног стечаја, која је настала као одговор на доминацију принципа територијалности у националним стечајним законодавствима. У првом делу рада аутор појмовно одређује принцип чисте универзалности. Након тога је указао на најзначајније предности овог принципа, које треба да буду оправдање за његово увођење. Такође, приказана су и најзначајнија ограничења овог принципа, о којима се мора водити рачуна приликом евентуалне имплементације. На крају је аутор дефинисао предуслове за примену принципа чисте универзалности. Аутор се у раду залаже за неодустајање од овог принципа у материји међународног стечаја и поред тренутне доминације других теорија.

28. „Разграничење организатора путовања и посредника код уговора о организовању путовања“, *Правни живот*, бр. 11/2013, стр. 159-179 (M51)

Уговор о организовању путовања подразумева постојање најмање два лица: путника (потрошача) и организатора путовања. У пракси су честе ситуације да се између ова два лица интерполирају још нека лица – тзв. посредници, који економским речником спајају туристичку понуду са туристичком тражњом. Посредници могу бити ангажовани од стране путника, да у њихово име и за њихов рачун закључују уговоре о организовању путовања. Такође, они могу бити у уговорном односу и са организаторима путовања, тако што ће на тржишту нудити и продавати њихове пакет аранжмане, и то као заступници организатора или дистрибутери.

За Србију, проучавање појмова организатора и посредника код уговора о организовању путовања има посебан значај из најмање пет разлога. Прво, имајући у виду

да је уговор о организовању путовања паралелно уређен у два закона (Законом о облигационим односима и Законом о заштити потрошача), правилно схватање појма организатора путовања директно одређује домен примене Закона о заштити потрошача, а индиректно и Закона о облигационим односима. Друго, за разлику од двоструке регулативе уговора о организовању путовања, посреднички уговор о путовању је уређен само Законом о облигационим односима, што представља велики проблем, због унутрашње неконзистентности са Законом о заштити потрошача, који индиректно прихвата другачији концепт посредника и садржи фундаментално другачију регулативу уговора о организовању путовања. Треће, појмови организатора и посредника путовања нису дефинисани ниједним српским позитивноправним прописом. Четврто, нека важна правила за ову тематику налазе се и у Закону о туризму, те је неопходно и њима наћи место у контексту два претходно поменута закона. Пето, потребно је схватити у којим ситуацијама је оправдано наметнути неке обавезе организатора путовања посреднику, као и када је потребно поистоветити посредника са организатором.

Овај рад је показао да српско право није на адекватан начин уредило материју организатора и посредника путовања код уговора о организовању путовања. Због тога аутор предлаже да се у перспективи уведу следеће промене. Прво, материју уговора о организовању путовања и посредничког уговора који се закључује у вези са уговором о организовању путовања треба јединствено уредити. То је најбоље урадити у једном закону (на пример, Закону о облигационим односима или Грађанском законикау). Друго, појмове организатора и посредника путовања у контексту уговора о организовању путовања треба законски дефинисати. У том погледу треба правити разлику између посредника који заступа путнике (тзв. посреднике у ужем смислу те речи) и посредника који се налази у пословној вези са организатором, тако што нуди и продаје његове пакет аранжмане (тзв. трговац на мало). Треће, имајући у виду да је највећи значај разграничења организатора и посредника на терену одговорности, потребно је прецизно дефинисати ситуације када посредник код уговора о организовању путовања одговара као организатор. Такође, неопходно је прецизирати које обавезе организатора терете и посредника. У сваком случају, приликом реформе ове области упутно је узети у обзир модерна решења садржана у Предлогу нове директиве о пакет аранжманима.

29. „Основно колизионо правило у међународном стечајном праву (*lex fori concursus*) са посебним освртом на Уредбу о стечајним поступцима“, *Harmonius*, бр. 1/2013, стр. 233-255 (M61)

Уредба о стечајним поступцима, усвојена 2000. године, уређује неколико важних области од значаја за међународни стечај. Једна од њих се односи на одређивање меродавног права и управо она представља предмет анализе овог рада. Рад је подељен на четири дела. У првом делу се одређују појам и значај основног колизионог правила у стечајном праву – примене права државе отварања стечајног поступка, други део рада је посвећен одређењу обухвата овог основног правила, трећи део указује на три спорна питања у овој области, а на крају аутор истиче правну релевантност проучавања ове теме за Србију. Према се Уредба о стечајним поступцима примењује само у односима између држава чланица ЕУ, правилно разумевање њених решења је од великог значаја и за Србију, јер она у принципу прихвата истоветно основно решење. Отуда се начин

разумевања ове одредбе у Европској унији може у значајној мери користити и приликом тумачења српског решења.

30. „Дужност информисања страних поверилаца и пријава њихових потраживања у стечајном поступку“, у: Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2013)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2013, стр. 9-30 (M44)

Овај рад је посвећен детаљном изучавању два узајамно повезана практично значајна проблема међународног стечаја: информисања страних поверилаца и пријава потраживања страних поверилаца у стечајном поступку. У првом делу рада аутор обрађује специфична правила која се односе на дужност информисања страних поверилаца о отварању стечајног поступка, са посебним освртом на потпуност, поузданост и благовременост информисања. У другом делу се анализира пријава потраживања страних поверилаца у стечајном поступку, почев од права на пријаву потраживања, преко садржине пријаве, до језика на коме пријава треба да буде састављена. У последњем делу се указује на непостојање посебних правила о информисању и пријави потраживања страних поверилаца у српском Закону о стечају, што подразумева незаштићеност ове категорије поверилаца у стечајним поступцима који се воде у Републици Србији. Закључак овог рада је да српска регулатива правног положаја страних поверилаца у стечајном поступку није на нивоу најзначајнијих међународних докумената који уређују материју стечаја са елементом иностраности, те да су у том погледу оправдана и нужна побољшања позитивноправне регулативе.

31. „Појам потрошача код уговора о организовању путовања“, у: Thierry Bourgoignie, Татјана Јованић (eds.), *Strengthening Consumer Protection in Serbia (Јачање заштите потрошача у Србији)*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2013, стр. 124-139 (M31)

Предмет овог рада представља дефинисање појма потрошача код уговора о организовању путовања. У првом делу рада се анализира овај појам имајући у виду решења Директиве о пакет аранжманима. Аутор је упоредио појам потрошача код уговора о организовању путовања са општим појмом потрошача. Након изношења аргумената за и против сужавања овог појма, аутор се определио за задржавање постојеће концепције. У другом делу рада је приказан појам потрошача код уговора о организовању путовања садржан у српском Закону о заштити потрошача. Поређењем са европском регулативом, аутор је закључио да је српски појам потрошача неусклађен са европским, због чега је предложио одређене законске измене постојеће регулативе.

32. „Побијање правних радњи без накнаде или уз незнатну накнаду у стечајном поступку“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 1/2013, стр. 73-95 (M24)

У српској теорији стечајног права побијање правних радњи без накнаде или уз незнатну накнаду до сада није у довољној мери проблематизовано. Практичари и теоретичари се углавном заустављају на формулацији да је реч о неспорном начину

побијања, који у пракси не ствара проблеме. Овај рад жели да покаже да овакав закључак није оправдан, а највероватније је последица недовољног коришћења овог начина побијања. Писање рада на ову тему посебно оправдава чињеница да је новим Законом о стечају допуњена и делимично промењена досадашња регулатива овог питања.

Аутор је у раду прво идентификовао основна отворена питања побијања правних радњи без накнаде или уз незнатну накнаду, на која упоредна стечајна законодавства не дају униформне одговоре. У другом делу се анализира сврха овог начина побијања, при чему се посебно апострофира жеља за дестимулисањем вршења одређених правних радњи дужника уочи отварања стечајног поступка. Трећи део рада је посвећен одређивању обухвата појмова правне радње без накнаде и уз незнатну накнаду, који у пракси могу створити значајне проблеме. Како правна радња без накнаде или уз незнатну накнаду мора бити учињена у одређеном периоду пре стечајног поступка, следећи део рада проучава темпорални и финансијски аспект релевантног периода. У последњем делу су приказани најзначајнији изузеци од општих правила о побијању правних радњи без накнаде или уз незнатну накнаду.

33. „Будућност компанијског права Европске уније – нови Акциони план“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2013, стр. 116-142 (M51)

Европска комисија је крајем 2012. године усвојила нови Акциони план у коме је дефинисала правце својих активности у области корпоративног управљања и компанијског права у наредном периоду. У овом раду аутор приказује и критички анализира најзначајније планиране мере. Премда се будуће активности везују за државе чланице ЕУ, њихово проучавање је од интереса за Србију, јер већина проблема на које је Европска комисија указала и које намерава да санира, нису на адекватан начин решени ни у позитивном српском праву.

34. „Правна природа Европске економске интересне групације“, у: Вук Радовић (ур.), *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније (2012)*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2012, стр. 45-84 (M44)

Европска економска интересна групација је најстарија европска форма друштва, која у комунитарном праву егзистира више од две деценије. Она омогућава привредним субјектима, махом малим и средњим предузећима, још један модалитет остваривања привредне сарадње унутар Европске уније, али овога пута под јединственим правилима, која су свима позната. Међутим, и поред чињенице да се на групације непосредно примењује посебна Уредба, значајан простор у регулисању овог субјекта је препуштен националним законодавствима.

У овом раду, аутор настоји да одреди правну природу Европске економске интересне групације. У том циљу полази се од појма и основних карактеристика групација, а након тога се анализирају основни институти везани за ову наднационалну правну форму (органи групације, одговорност чланова, престанак чланства и престанак групације). На крају, аутор закључује да се Европска економска интересна групација може сматрати специјализованим ортачким друштвом, што значи да национална правила ове типичне форме друштва лица треба сходно да се примењују на групације.

Одређивање правне природе Европске економске интересне групације је значајно за сваку државу чланицу, јер се на тај начин комплетирају правни извори који се на њу примењују. За право Србије ово питање има и додатни значај, јер може служити за правилно схватање правне природе пословног удружења.

35. „Повратак пословног удружења“, *Правни живот*, бр. 11/2012, стр. 63-81 (M51)

Новија законодавна историја пословног удружења у Србији показује да су три законска текста и измене последњег уредили овај правни субјект на четири потпуно различита начина. Јасно је да законодавац до данас није схватио суштину пословног удружења, тј. није у довољној мери разлучио шта жели да постигне његовим увођењем. Није спорно да овај правни субјект представља један од модалитета сарадње привредних субјеката, који у крајњим консеквенцама представља статусну институционализацију одређеног заједничког подухвата два или више привредних субјеката. Међутим, да би се схватило каква нам је регулатива потребна, законодавац је морао претходно да одговори на питање какав је однос пословног удружења са привредним друштвима, са једне, и удружењима, са друге стране.

Анализа у овом раду је показала да поистовећивање пословног удружења са удружењима има неповољан ефекат на привредне субјекте, јер им сужава предузетничку слободу. Парадоксално звучи да привредни субјекти имају више права без специфичне регулативе пословног удружења него са њом. Са друге стране, поистовећивање са привредним друштвима даје привредним субјектима једну нову правну форму. Али, она се не може у потпуности ослонити на регулативу неког привредног друштва, већ се посебним правилима морају јасно дефинисати њене основне карактеристике и специфичности. Овај рад је показао да *de lege ferenda* ова правна форма треба да има мало сличности са *de lege lata* законским уређењем пословних удружења. Према аутору, основни правци будућег развоја пословних удружења у Србији треба да се заснивају на следећим поставкама: пословна удружења треба да промене назив у економске (привредне, пословне) интересне групације; на пословне групације треба сходно да се примењују одредбе закона које уређују ортачка друштва, што значи да ортачко друштво треба да буде њихова правна природа; као чланове пословног удружења треба дозволити сва правна и физичка лица која обављају неку привредну делатност; предмет пословања пословног удружења мора да буде повезан са делатностима чланова, тако да има помоћни карактер и да служи развијању и олакшавању обављају њихових делатности, а све у циљу остваривања бољих резултата, тј. побољшања и повећања учинка; пословно удружење треба да буде уређено као лукративно правно лице, али које добит не стиче за себе, већ за своје чланове; треба дозволити трансформацију пословног удружења у привредно друштво, односно привредног друштва у пословно удружење; чланови пословног удружења треба да одговарају целокупном својом имовином за његове обавезе.

V Учешће у научно-истраживачким пројектима

Од последњег избора у звање професор др Вук Радовић је учествовао као роководилац или истраживач на неколико научно-истраживачких пројеката. Од 2012. до

2014. године учествовао је у реализацији пројекта „Развој правног система Србије и хармонизација са правом Европске уније“, чији је носилац био Правни факултет Универзитета у Београду. Потом, од 2015. године до данас учествује као истраживач на пројекту „Идентитетски преображај Србије“, чији је носилац, такође, Правни факултет Универзитета у Београду. Од 2011. године до данас је руководио пројекта „Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније“, који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, евиденциони број 179077. Најзад, од 2016. године др Вук Радовић учествује у реализацији међународног научног пројекта „Restructuring of Companies and the EU Law“, чији су носиоци Универзитет за економију и бизнис у Бечу (*Wirtschaftsuniversität Wien*), Универзитет у Београду и Универзитет „Св. Кирил и Методиј“ у Скопљу, а који се финансира средствима Аустријске агенције за међународну сарадњу у области образовања и истраживања (*Österreichische Austauschdienst – Gesellschaft mit beschränkter Haftung*), у оквиру програма „IMPULSE“. Под окриљем овог пројекта, ангажован је као члан истраживачког тима.

VI Учешће на научним и стручним скуповима

Од избора у звање ванредног професора др Вук Радовић је учествовао са рефератима на следећим научним и стручним скуповима:

1. Међународна научна конференција „Law and Transition“, организатор: Правни факултет Универзитета у Београду и German Foundation for International legal Cooperation (IRZ), а на којој су учествовали стручњаци из Србије, Италије, Македоније, Хрватске, Немачке, Црне Горе, Словеније, Босне и Херцеговине, Београд, 23. и 24. марта 2017. године (реферат на тему: „New Trends in Serbian Cooperative Law“);
2. Међународна научна конференција „New challenges in Regulation of the Legal Relations in the Sense of the European Values“, организатор: Ohrid School of Law, Охрид, мај 2015. године (реферат на тему: „О поверљивим допунским правима“ објављен у *Ohrid School of Law, JURIDICA - Journal of Legal and Social Studies*, 1/2015, стр. 175-201);
3. Међународна научна конференција „Teaching Consumer Law“, организатор Правни факултет Универзитета у Београду и пројекат „Јачање заштите потрошача у Србији“, а под покровитељством Министарства спољне и унутрашње трговине и телекомуникација Републике Србије, Међународног удружења за право потрошача (IACL), Универзитета Брунел из Лондона и Групе за истраживање права потрошача (GREDDIC) при Универзитету Квебек из Монтереала, Београд, 20. новембар 2013. године (реферат на тему: „Појам потрошача код уговора о организовању путовања“);
4. Међународна научна конференција „Restructuring of Companies and Protection of Employees' Rights: Views from the EU, Austria, Serbia and Macedonia“, организатор: Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2. март 2017. године (излагање на тему: „Disposition of assets requiring shareholder approval and right to appraisal in

- Serbian law“, у: Ljubinka Kovačević, Mirjana Radović (eds.), *Restructuring of Companies and Protection of Employees' Rights: Views from the EU, Austria, Serbia and Macedonia*, University of Belgrade Faculty of Law, Belgrade, 2017);
5. *XXII сусрет правника у привреди Србије* „Држава и привреда“, организатор: Удружење правника у привреди Србије, Врњачка Бања, 29-31. мај 2013. године (реферат на тему: „Будућност компанијског права Европске уније – нови Акциони план“);
 6. *XXIII сусрет правника у привреди Србије* „Реформа права у привреди“, организатор: Удружење правника у привреди Србије, Врњачка Бања, 9-11. септембар 2014. године (реферат на тему: „Ширење појма уговора о организовању путовања“);
 7. *XXIV сусрет правника у привреди Србије* „Привреда и Преднацрт грађанског законика Србије“, организатор: Удружење правника у привреди Србије, Врњачка Бања, 19-21. мај 2015. године (реферат на тему: „Посреднички уговор о путовању“);
 8. *XXV сусрет правника у привреди Србије* „Право и привредно пословање“, Удружење правника у привреди Србије, Врњачка Бања, 25-27. мај 2016. године (реферат на тему: „Партиципација запослених у управљању привредним друштвом – аспекти корпоративног управљања“);
 9. *XXVI сусрет правника у привреди Србије* „Привреда и судска и арбитражна пракса“, Удружење правника у привреди Србије, Златибор, 22-24. мај 2017. године (реферат на тему: „Услови за остваривање права несагласних акционара“);
 10. *XXV сусрет учесника Копаоничке школе* „Право и морал“, организатор: Копаоничка школа природног права, Копаоник, 12-14. децембар 2012. године (реферат на тему: „Повратак пословног удружења“);
 11. *XXVI сусрет учесника Копаоничке школе* „Право и достојанство“, организатор: Копаоничка школа природног права, Копаоник, 13-17. децембар 2013. године (реферат на тему: „Разграничење организатора путовања и посредника код уговора о организовању путовања“);
 12. *XXVII сусрет учесника Копаоничке школе* „Право и начело савесности и поштења“, организатор: Копаоничка школа природног права, Копаоник, 13-17. децембар 2014. године (реферат на тему: „Последице вршења права акционара на постављање питања“);
 13. Међународна научна конференција VIII HARMONIUS School of Law, „Legal Reform in EU Accession Process“ / „Правна реформа у процесу приступања ЕУ“, организатор: HARMONIUS – Академија за правне студије у сарадњи са German Foundation for International legal Cooperation (IRZ), Златибор, 5-8. децембар 2013. године (излагање на тему: „Основно колизионо правило у међународном стечајном праву (*lex fori concursus*) са посебним освртом на Уредбу о стечајним поступцима“);
 14. Научна конференција IX HARMONIUS School of Law, „Legal Optimism – The New Wave in Interpretation of the Relation Between Law and Justice“ / „Правни оптимизам – нови талас“, организатор: HARMONIUS – Академија за правне студије у сарадњи

са German Foundation for International legal Cooperation (IRZ), Златибор, 20-23. децембар 2014. године (излагање на тему: „Стечај повезаних лица – основни проблеми и недоумице“).

Поред тога, учествовао је са излагањем и на следећим научним скуповима:

1. Међународна научна конференција „Restructuring of Companies and Their Consequences in Relation to Employees: Conditions, dilemmas and challenges in the EU, Austria, Macedonia and Serbia“, организатор: Правни факултет „Јустинијан Први“ у Скопљу, Скопље, 6. новембар 2017. године (излагање на тему: „Prearranged reorganization plan as a hybrid procedure in Serbian bankruptcy law“);
2. Међународна научна конференција VII HARMONIUS School of Law, „South East Europe – EU law ante portas“, организатор: HARMONIUS – Академија за правне студије у сарадњи са German Foundation for International legal Cooperation (IRZ), Златибор, 2-5. децембра 2012. године (излагање на тему: „Правна природа Европске економске интересне групације“);
3. Научна конференција XI HARMONIUS School of Law, „The Controversy of Legislators’s “Omnipotence” and “Weakness” of the Law / “(Не)моћ права у односу на (све)моћ законодавца“, организатор: HARMONIUS – Академија за правне студије у сарадњи са Правосудном академијом, Београд, 9. децембар 2016. године (излагање на тему: „Примени или објасни правила корпоративног управљања“).

VII Остале стручне активности

Од ваннаставних активности Вука Радовића се посебно издвајају:

- уредник часописа Право и привреда (категорија М51);
- заменик председника Савета Правног факултета Универзитета у Београду у два мандата;
- члан Савета Правног факултета Универзитета у Београду у три мандата;
- члан Библиотечког одбора Правног факултета Универзитета у Београду у једном мандату;
- члан Издавачког центра Правног факултета Универзитета у Београду у два мандата;
- члан Већа групација друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду у два мандата;
- члан Одбора за статутарна питања Универзитета у Београду у два мандата;
- члан извршног одбора и скупштине Удружења правника у привреди Србије;
- члан организационог одбора традиционалног саветовања правника у привреди у Врњачкој Бањи, односно Златибору;
- члан редакције часописа Ревиија за европско право;
- члан уређивачког одбора часописа Harmonius;
- председник програмског савета удружења Harmonius;

- секретар Центра за корпоративно управљање и секретар специјалистичких струковних студија Корпоративно управљање од 2008. до 2010. године;
- члан Комисије за полагање испита за стечајне управнике од 2011. до 2013. године.

Професор др Вук Радовић је учествовао бројним комисијама за писање закона и других сличних аката, од којих су најзначајније:

- израда Закона о изменама о допунама Закона о стечају из 2014. године;
- израда Кодекса корпоративног управљања Привредне коморе Србије из 2012. године;
- израда Закона о стечају из 2009. године;
- израда Кодекса корпоративног управљања Привредне коморе Србије из 2006. године;
- израда нацрта Закона о преузимању акционарских друштава из 2005. године.

VIII Оцена испуњености законских услова и критеријума за избор у звање редовног професора

1. Општи услов

Др Вук Радовић је 2013. године изабран у звање ванредног професора, те је тада проверено и потврђено да испуњава услове за избор у то звање. Осим тога, др Вук Радовић би и по новим критеријумима за избор који су ступили на снагу 2016. године испуњавао услове за избор у звање ванредног професора.

2. Обавезни услови

Др Вук Радовић испуњава све обавезне услове за избор у звање редовног професора. Он има 17 година искуства у педагошком раду са студентима на Правном факултету Универзитета у Београду, где је држао предавања, руководио студијским групама, односно вежбама из предмета Пословноправне уже научне области. Његов педагошки рад током целокупног протеклог изборног периода је оцењен високом оценом у студентским анкетама (просечна оцена: 4,84). Др Вук Радовић је у периоду од последњег избора у звање објавио два рада категорије M21, M22 или M23 („Legal status of whistle-blowers in the Republic of Serbia: from fragmented protection of civil servants to the full-scale protection model“, *Transylvanian Review of Administrative Sciences*, Issue 53 E, 2018 – коауторски рад са проф. др Игором Вуковићем и Љубинком Ковачевић; и „Prearranged Reorganization Plans in Serbia – Form over Substance“, *European Business Organization Law Review*, Vol. 19, Issue 1, 2018 – коауторски рад са проф. др Бранком Радуловићем). У истом периоду је објавио шест радова категорије M24 („Теоријске основе права несагласних акционара“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 3/2017, стр. 7-27 – коауторски рад са проф. др Мирком Васиљевићем; „О приближавању кодекса корпоративног управљања законској регулативи“, *Теме*, бр. 3/2016, стр. 1121-1137; „On Creditor’s Supplemental Rights“, *Annals of the Faculty of Law in Belgrade*, No. 3/2015, стр. 141-169 – коауторски рад са доц. др Ненадом Тешићем; „Развој културе одступања од

„примени или објасни“ правила корпоративног управљања“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 2/2015, стр. 23-44; „Услови за вршење права акционара на постављање питања“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 1/2014, стр. 62-83; „Побијање правних радњи без накнаде или уз незнатну накнаду у стечајном поступку“, *Анали Правног факултета Универзитета у Београду*, бр. 1/2013, стр. 73-95) и девет радова категорије М51 („Услови за остваривање права несагласних акционара“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2017, стр. 49-70; „Партиципација запослених у управљању привредним друштвом – аспекти корпоративног управљања“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2016, стр. 98-119; „Посреднички уговор о путовању“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2015, стр. 362-392; „Последице вршења права акционара на постављање питања“, *Правни живот*, бр. 11/2014, стр. 159-172; „Ширење појма уговора о организовању путовања“, *Право и привреда*, бр. 7-9/2014, стр. 297-321; „Принцип чисте универзалности у међународном стечају“, *Зборник радова Правног факултета у Новом Саду*, бр. 2/2013, стр. 261-278; „Разграничење организатора путовања и посредника код уговора о организовању путовања“, *Правни живот*, бр. 11/2013, стр. 159-179; „Будућност компанијског права Европске уније – нови Акциони план“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2013, стр. 116-142; „Повратак пословног удружења“, *Правни живот*, бр. 11/2012, стр. 63-81), што значајно превазилази минималне услове који се захтевају за избор у звање редовног професора.

Када је реч о услову цитираности 10 хетероцитата, према подацима из Српског цитатног индекса (<http://scindeks.ceon.rs/Default.aspx?lang=sr>), радови проф. др Вука Радовића имају 28 хетероцитата, и то:

- монографија *Индивидуални стечај* – 2 хетероцитата (у: Вуле Миздраковић, „Могуће реперкусије увођења института стечаја појединца на основу искуства САД“, Небојша Јовановић, „Оцена и ситне грешке Закона о стечају“);
- монографија *Мере одбране акционарског друштва од преузимања контроле* – 4 хетероцитата (у: Милена Затилла Јовановић, „Отровне пилуле – мере одбране од непријатељског преузимања или демонстрација моћи циљног друштва“, Мијат Јоцковић, „Институт инсајдерске трговине у праву Сједињених Америчких Држава“, Милош Спирић, „Правило пословне процене“, Мирко Васиљевић, „Корпоративно управљање и агенцијски проблеми“);
- чланак „Утицај агенцијских проблема на право акционарских друштава и корпоративно управљање“ – 6 хетероцитата (у: Јелена Перовић и Љубица Томић, „Одговорност директора за штету коју проузрокује друштву“, Татјана Драгичевић-Радичевић, Ранка Митровић, Милица Микуљевић, „Партиципативно одлучивање и корпоративно извештавање у креирању нових оквира корпоративног управљања“, Маријана Дукић-Мијатовић, „Корпоративно управљање и компанијско право Републике Србије“, Татјана Јевремовић Петровић, „Повериоци у компанијском праву и инструменти њихове заштите“, Николина Рајчић, „Процедура остваривања права несагласних акционара на иступање из друштва“, Немања Николић, „Одвајање својине од контроле и улоге управног одбора у америчким отвореним корпорацијама“);
- чланак „Златни падобрани, корпоративно управљање и тржиште корпоративне контроле“, *Право и привреда*, бр. 1-4/2008 – 2 хетероцитата (у: Милена Затилла

Јовановић, „Контролни механизми корпоративног управљања“; Славиша Ђорђевић, „Значај и улога механизма корпоративног управљања у подизању нивоа ефикасности менаџмента“);

- чланак „Побијање правних радњи без накнаде или уз незнатну накнаду у стечајном поступку“ – 1 хетероцитат (у: Драгор Хибер, „Побијање уговора о јемству у стечајном поступку“);
- чланак „Класификовање потраживања у поступку реорганизације“ – 1 хетероцитат (у: Марко Радовић, „Правни положај поверилаца услед непоступања по усвојеном плану реорганизације“);
- чланак „Измене Друге директиве ЕУ и могући правцу будућег развоја“ – 1 хетероцитат (у: Золтан Виг, Тамара Гајинов, „Правно регулисање оснивања акционарског друштва и заштите његовог основног капитала у праву ЕУ и праву Србије“);
- чланак „Стечај над имовином предузетника према усвојеном Закону о стечајном поступку“ – 1 хетероцитат (у: Вуле Миздраковић, „Могуће реперкусије увођења института стечаја појединца на основу искуства САД“);
- чланак „Кумулативно гласање за избор чланова управе (I део)“ – 2 хетероцитата (у: Вук Радуловић, „Демократија и партиципација акционара“; Мирко Васиљевић, „Корпоративно управљање и агенцијски проблеми“);
- чланак „Ограничења права стечајног управника на избор у вези са двостранообавезним уговорима“ – 1 хетероцитат (у: Страхиња Маричић, „Неке недоследности у стечајноправној регулативи уговора о закупу“);
- чланак „Развој индивидуалног стечаја у англосаксонским земљама“ – 1 хетероцитат (у: Вуле Миздраковић, „Могуће реперкусије увођења института стечаја појединца на основу искуства САД“);
- чланак „Кумулативно гласање за избор чланова управе (II део)“ – 1 хетероцитат (у: Мирко Васиљевић, „Корпоративно управљање и агенцијски проблеми“);
- чланак „Пут као независном управном одбору“ – 1 хетероцитат (у: Немања Николић, „Одвајање својине од контроле и улоге управног одбора у америчким отвореним корпорацијама“);
- чланак „Дилеме у вези са појмом неизвршених двостранообавезних уговора у стечају“ – 2 хетероцитата (у: Страхиња Маричић, „Неке недоследности у стечајноправној регулативи уговора о закупу“; Марко Радовић, „Правни положај поверилаца услед непоступања по усвојеном плану реорганизације“);
- чланак „Саопштење управе циљног друштва у вези са јавном понудом за преузимање“ – 1 хетероцитат (у: Весна Бесаровић, „Преузимање отворених акционарских друштава у праву Европске уније и Републике Србије“);
- приручник *Корпоративно управљање* – 1 хетероцитат (у: Миливој Јанковић, „Рејтинг корпоративног управљања као сегмент конкурентности компаније“).

У протеклом изборном периоду Вук Радовић је објавио седам радова са међународних научних скупова објављених у целини категорије М31 или М33. Реч је о: 1) „New Trends in Serbian Cooperative Law“ у оквиру међународне научне конференције „Law and Transition“, организатор: Правни факултет Универзитета у Београду и German Foundation for International legal Cooperation (IRZ), а на којој су учествовали стручњаци из Србије, Италије, Македоније, Хрватске, Немачке, Црне Горе, Словеније, Босне и Херцеговине, Београд, 23. и 24. марта 2017. године; 2) „О повериочевим допунским правима“ у оквиру међународне научне конференције „New challenges in Regulation of the Legal Relations in the Sense of the European Values“, организатор: Ohrid School of Law, Охрид, мај 2015. године; 3) „Појам потрошача код уговора о организовању путовања“ у оквиру међународне научне конференције „Teaching Consumer Law“, организатор: Правни факултет Универзитета у Београду и пројекат „Јачање заштите потрошача у Србији“, а под покровитељством Министарства спољне и унутрашње трговине и телекомуникација Републике Србије, Међународног удружења за право потрошача (IACL), Универзитета Брунел из Лондона и Групе за истраживање права потрошача (GREDICC) при Универзитета Квебек из Монреала, Београд 20. новембар 2013. године; 4) „Disposition of assets requiring shareholder approval and right to appraisal in Serbian law“, у оквиру међународне научне конференције „Restructuring of Companies and Protection of Employees' Rights: Views from the EU, Austria, Serbia and Macedonia“, организатор: Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2. март 2017. године; 5) „Повратак пословног удружења“ у оквиру XXV сусрета учесника Копаоничке школе „Право и морал“, организатор: Копаоничка школа природног права, Копаоник, 12-14. децембар 2012. године; 6) „Разграничење организатора путовања и посредника код уговора о организовању путовања“ у оквиру XXVI сусрета учесника Копаоничке школе „Право и достојанство“, организатор: Копаоничка школа природног права, Копаоник, 13-17. децембар 2013. године и 7) „Последице вршења права акционара на постављање питања“ у оквиру XXVII сусрета учесника Копаоничке школе „Право и начело савесности и поштења“, организатор: Копаоничка школа природног права, Копаоник, 13-17. децембар 2014. године.

Коначно, др Вук Радовић је објавио седам радова са научних скупова националног значаја објављена у целини категорије М61 или М63, и то: 1) „Стечај повезаних друштава – основни проблеми и недоумице“, *Harmonius*, бр. 1/2014, стр. 271-299, који је саопштен на конференцији IX HARMONIUS School of Law, „Legal Optimism – The New Wave in Interpretation of the Relation Between Law and Justice“ / „Правни оптимизам – нови талас“, организатор: HARMONIUS – Академија за правне студије у сарадњи са German Foundation for International legal Cooperation (IRZ), Златибор, 20-23. децембар 2014. године; 2) „Основно колизионо правило у међународном стечајном праву (*lex fori concursus*) са посебним освртом на Уредбу о стечајним поступцима“, *Harmonius*, бр. 1/2013, стр. 233-255, који је саопштен на конференцији VIII HARMONIUS School of Law, „Legal Reform in EU Accession Process“ / „Правна реформа у процесу приступања ЕУ“, организатор: HARMONIUS – Академија за правне студије у сарадњи са German Foundation for International legal Cooperation (IRZ), Златибор, 5-8. децембар 2013. године; 3) „Будућност компанијског права Европске уније – нови Акциони план“ у оквиру XXII сусрета правника у привреди Србије „Држава и привреда“, организатор: Удружење правника у привреди Србије, Врњачка Бања, 29-31. мај 2013. године; 4) „Ширење појма уговора о организовању путовања“ у оквиру XXIII сусрета правника у привреди Србије „Реформа

права у привреди“, организатор: Удружење правника у привреди Србије, Врњачка Бања, 9-11. септембар 2014. године; 5) „Посреднички уговор о путовању“ у оквиру XXIV сусрета правника у привреди Србије „Привреда и Преднацрт грађанског законика Србије“, организатор: Удружење правника у привреди Србије, Врњачка Бања, 19-21. мај 2015. године; 6) „Партиципација запослених у управљању привредним друштвом – аспекти корпоративног управљања“ у оквиру XXV сусрета правника у привреди Србије „Право и привредно пословање“, Удружење правника у привреди Србије, Врњачка Бања, 25-27. мај 2016. године; 7) „Услови за остваривање права несагласних акционара“ у оквиру XXVI сусрета правника у привреди Србије „Привреда и судска и арбитражна пракса“, Удружење правника у привреди Србије, Златибор, 22-24. мај 2017. године.

Од избора у звање ванредног професора, Вук Радовић је објавио две научне монографије: 1) *Стечајно право – књига прва (увод у стечајно право, основни појмови стечајног права, стечајни поступак, правне последице отварања стечајног поступка)*, ISBN 978-86-7630-611-4, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2017 (845 стр.) и 2) *Стечајно право – књига друга (побијање правних радњи стечајног дужника, реорганизација, међународни стечај, стечај повезаних друштава)*, ISBN 978-86-7630-612-1, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2017 (704 стр.).

Када је реч о резултатима у развоју научнонаставног подмлатка, др Вук Радовић је био члан комисије за избор асистента Светислава Јанковића, сада доцента за Пословноправну научну област. Такође, учествовао је и у одбранама пројекта докторске дисертације Јелене Лепетић, сада доцента за Пословноправну научну област, и Маше Мишковић, сада сарадника у настави у оквиру Пословноправне научне области. Ван Правног факултета Универзитета у Београду, Вук Радовић је био члан комисије за избор Владимира Марјанског, у звање ванредног професора на Правном факултету Универзитета у Новом Саду, Борка Михајловића, у звање асистента на Правном факултету Универзитета у Крагујевцу и Ђорђа Перишића, у звање вишег асистента за Пословно право и право друштава на Правном факултету у Палама Универзитета у Источном Сарајеву.

Др Вук Радовић је био члан комисије за одбрану пет докторских дисертација, од којих је у два случаја био и ментор: 1. Ана Опачић, 2. Иван С. Тодоровић – ментор; 3. Ђуро М. Ђурић, 4. Ивана Родић, и 5. Марко Радовић – ментор. На тај начин је испуњен услов, који захтева менторство или чланство у две комисије за израду докторске дисертације. Коначно, проф. Радовић је учествовао у 123 комисије за оцену и одбрану завршног мастер рада (од избора у звање ванредног професора 63), при чему је у погледу 80 кандидата имао својство ментора (од избора у звање ванредног професора 43).

3. Изборни услови

Др Вук Радовић испуњава сва три изборна услова, што превазилази минималне услове за избор у звање редовног професора. Његов стручно-професионални допринос (први изборни услов) се огледа у чињеници да је у протеклом изборном периоду био: а) руководилац пројекта „Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније“, који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, евиденциони број 179077; б) истраживач на два домаћа пројекта („Развој правног система Србије и хармонизација са правом Европске уније“ – пројекат Правног факултета

Универзитета у Београду; „Идентитетски преображај Србије“ – пројекат Правног факултета Универзитета у Београду) и једном међународном научно-истраживачком пројекту („Restructuring of Companies and the EU Law“ – пројекат Универзитета за економију и бизнис у Бечу (*Wirtschaftsuniversität Wien*) у сарадњи са Универзитетом у Београду и Универзитетом „Св. Кирил и Методиј“ у Скопљу); в) уредник часописа Право и привреда (категорија М51); г) члан организационог одбора традиционалног саветовања правника у привреди у Врњачкој Бањи, а од 2017. године на Златибору; д) члан редакције часописа Ревиија за европско право; ђ) члан уређивачког одбора часописа *Harmonius*; е) учествовао у комисијама за одбрану пет докторских дисертација и 123 комисије за оцену и одбрану завршног мастер рада; ж) уредник зборника радова *Усклађивање пословног права Србије са правом Европске уније* од 2011. године.

Други изборни услов (допринос академској и широј заједници) др Вук Радовић је испунио тако што је у протеклом периоду био: а) заменик председника Савета Правног факултета Универзитета у Београду у два мандата; б) члан Савета Правног факултета Универзитета у Београду у три мандата; в) члан Библиотечког одбора Правног факултета Универзитета у Београду у једном мандату; г) члан Издавачког центра Правног факултета Универзитета у Београду у два мандата; д) члан Већа групација друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду у два мандата; ђ) члан Одбора за статутарна питања Универзитета у Београду у два мандата; е) члан извршног одбора Удружења правника у привреди изабран од стране скупштине са мандатом од пет година; ж) добитник награде Привредне коморе Београда за најбољу докторску дисертацију одбрањену у 2007. години; з) предавач на Брокерском курсу у организацији Комисије за хартије од вредности од 2008. године; и) предавач у оквиру Припрема за полагање испита за стечајне управнике у организацији Агенције за лиценцирање стечајних управника од 2005. до 2007. године; ј) члан комисија за писање закона и других сличних аката (на пример, израда Закона о изменама о допунама Закона о стечају из 2014. године; израда Кодекса корпоративног управљања Привредне коморе Србије из 2012. године; израда Закона о стечају из 2009. године; израда Кодекса корпоративног управљања Привредне коморе Србије из 2006. године; израда нацрта Закона о преузимању акционарских друштава из 2005. године).

Трећи изборни услов (сарадња са другим високошколским, научноистраживачким установама) Вук Радовић је испунио следећим активностима: а) истраживач је у оквиру међународног научно-истраживачког пројекта („Restructuring of Companies and the EU Law“ – пројекат Универзитета за економију и бизнис у Бечу (*Wirtschaftsuniversität Wien*) у сарадњи са Универзитетом у Београду и Универзитетом „Св. Кирил и Методиј“ у Скопљу); б) држао је предавања и испите из предмета *Company and Commercial Law in Serbia* на Правном факултету у Грацу од 2009. до 2013. године (позван као гостујући предавач); в) држи предавања и испите из предмета Пословно право на Географском факултету Универзитета у Београду смер Туризмологија од 2010. године до данас; г) држао је предавања и испите из предмета Право привредних друштава на Правном факултету Источно Сарајево у Републици Српској од 2014. године до 2016. године; д) држао је предавања и испите из предмета Пословно право на Правном факултету Источно Сарајево у Републици Српској од 2014. године до 2016. године; ђ) предавања по позиву одржана 2009. године на Правном факултету Јустинијан Први у Скопљу у оквиру курса *EC Company Law*.

Мишљење и предлог Комисије

На основу свега реченог у овом извештају, Комисија изражава изузетно задовољство пријављеним кандидатом, јер у свему испуњава услове за избор у звање редовног професора на предметима Компанијско право, Трговинско право и Стечајно право. И далеко више од минимума, др Вук Радовић *испуњава сва три изборна услова*, што превазилази минималне услове за избор у звање редовног професора. Комисија има част да констатује да избор ванредног професора Вука Радовића за редовног професора престоничког Правног факултета није само стандардан избор у контексту једног конкурса. Реч је о избору једног кандидата у редовном изборном циклусу, који је не само бројношћу, већ пре свега квалитетом својих радова (како две монографије тако и свих чланака) поставио нове високе стандарде и заиста подигао лествицу до нивоа тешког досега и непрескока. Радови колеге Вука Радовића нису писани ради испуњавања изборних услова (форма), већ пре свега имају снажну научну вокацију, снажну наставну и педагошку вредност, али и изузетну практичну употребљивост. Реч је о позитивноправним дисциплинама у којима би теорија без практичне вредности била одвојена од реалног живота до нивоа пуке спекулативности. Ту потребу животности, са снажном научном и упоредноправном подлогом, у својим радовима кандидат Вук Радовић развио је и узнео и до нивоа самих небеских висина. Овим је утицај колеге Вука Радовића на токове научне мисли из целовите области Пословног права, а тиме и на токове пословне и судске праксе постао снажно утемељен и препознатљив. Реч је у сваком случају о одличном кандидату, који у сваком погледу може да буде узор свим млађим члановима наставног особља на Факултету. Он уредно и савесно извршава своје научне и наставне обавезе на Факултету, а активан је и у другим установама које развијају пословноправне научне дисциплине. Препознатљив научно-наставни профил (заокружен и уређивачким радом водећих домаћих часописа и руковођењем пројектима) колега Радовић уобличио је и успешним радом са студентима свих нивоа студија на Правном факултету (оцењиван континуирано највишим оценама). У раду кандидата са студентима нарочито треба похвалити његову озбиљност и труд ради подстицања студената на ваљаније савладавање пословноправног градива за испите, као и прилежност у подстицању озбиљног и професионалног прилаза изради мастер радова и посебно докторских теза.

Комисија има посебно задовољство да издвоји изузетан допринос двокњижја колеге Вука Радовића Стечајно право даљем развоју науке и праксе ове младе гране права. Увођење наставно-научне дисциплине Стечајно право у наставни програм најстаријег правног факултета који баштини традицију од 1808. године, Правног факултета Универзитета у Београду, као изборног предмета, пре нешто више од једне деценије, добило је темељну потврду оправданости управо објављивањем овог двокњижја професора Вука Радовића. У српској правној књижевности и пре овог двокњижја било је научног интересовања за истраживања ове области права, која су ишла и до објављивања уџбеничких штива или штива са монографским претензијама, али се ти домети речима озбиљног професионализма могу окарактерисати ипак осредњим или покушајним, без довољно научне утемељености, као и без довољне продубљености, са недостајућим у релевантним размерама упоредноправним прилазом, чиме су своје домете обележили епитетом пролазности и краткотрајности.

Двокњижје професора Вука Радовића Стечајно право (784+643+60 страница литературе), већ и по свом обиму (близу 1.500 страна), броју фуснота (2.880 Књига прва и

2696 Књига друга), коришћеној литератури (336 страних и 319 домаћих, пажљиво и узорно одабраних књига и специјализованих чланака на више светских језика, уз огроман број коришћених прописа и извора, домаћих и упоредноправних), снажно исказује научну вредност својом утемељеношћу, нивоом продубљености и професионалности. Како је реч о дисциплини која поред своје научне вокације има и равноправну практичноправну страну, вредност овог двокњижја још снажнијим чини чињеница да је критичко изучавање релевантне судске праксе и њено пажљиво инкорпорирање у теоријскоправне институте који чине корпус ове гране права учињено истом снагом и научном доследношћу, чиме јој се не може одузети епитет не само теоријски значајне и незаобилазне већ и практичноправно изузетно употребљиве, што је традиционално разилажење теорије („пут друма“) и праксе („пут шуме“) од двопутја слило у једнопутје, једну снагу и једну подлогу и поруку.

Форма свакако јесте важна, јер нема права без форме (кад нестане форме нестане и права) и она је, као што је речено, у овом случају толико снажна да застаје дах пред питањем извора енергије, мотива, инспирације (иако је то код научних посленика увек у равни научне знатижеље и ентузијазма који има или нема границе), али важнија од ње је сама суштина научног истраживања, вредност научних исказа и њихова утемељеност и тиме и снага и вера која им се мора поклонити, како од научне и стручне јавности, тако и од свеколике пословне јавности, како од сфере теорије ове гране права, тако и од сфере праксе кроз коју она живи и обликује пословни живот.

Са свега изнетог Комисија сматра да Факултету служи на понос овај избор, те са посебном чашћу и задовољством предлаже Изборном већу да колегу Вука Радовића изабере у звање редовног професора за предмете Компанијско право, Трговинско право и Стечајно право.

У Београду, 20. новембра 2017. г.

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ

др Мирко Васиљевић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Београду

др Небојша Јовановић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Београду

др Марко Рајчевић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Бања Луци